

"Anglaterra no exerceix cap control a la Mediterrània" ha reconegut el propi Eden Franco diu que està disposat a retirar els estrangers d'Espanya

El Congrés de Tortosa

Podríem resumir en una frase la impressió que hem tret del Congrés celebrat a Tortosa per l'Esquerra Republicana de les comarques tarragonines. És la frase següent: vam anar a la capital del Baix Ebre per a complir un deure d'homes de partit, i hi vam trobar, ultra el goig del deure acomplert, múltiples motius de satisfacció política i patriòtica.

Enmig de les sessions del Congrés, durant el miting, a través de l'excursió a Alcanar, comprovarem la vitalitat, l'arrelament i l'expansió progressiva del doble ideal de Catalunya i República en aquelles comarques extremes del vell Principat.

El Congrés, amb les seves tres sessions, no va ésser una reunió formulària, una freda cerimònia de comitès i casinos i delegats. S'hi sentia la presència del poble, el contacte amb la vida catalana, el batec dels problemes reals i positius. I quan eren discutides qüestions municipals, o articles del Reglament orgànic d'aquella Federació supramunicipal, o aspectes del problema nacional de la nostra pàtria, passava per l'àmplia sala l'alenada constant i poderosa d'un idealisme que s'encarna fecundament en la realitat d'aquesta hora històrica i en la terra d'aquest poble fort.

Si en el Congrés va manifestar-se la robustesa de l'Esquerra Republicana, en el miting va manifestar-se l'adhesió directa del poble a la doctrina i a la conducta del nostre partit.

Després de la fusió amb els valuosos i nombrosos elements afins que representaven el republicanisme tradicional al Baix Ebre, l'Esquerra és, de molt, la força majoritària en aquella comarca, com ja ho és temps ha en les altres comarques tarragonines. I el públic, el gran públic republicà de Tortosa, present a l'acte, va ratificar amb entusiasme l'acord d'unió.

Al costat de la manifestació de republicanisme, n'hi va haver una altra de catalanisme. Aquesta, a Tortosa, és un fet que constitueix un importantíssim guany. La Tortosa republicana, tot hom la coneixia. La Tortosa catalanista, era ignorada per molts. Ara la llegenda d'un pretès tortosisme anticatalà ha estat desfeita. S'ha parlat als tortosins en un llenguatge d'explicit catalanisme nacional, i ells l'han comprès, l'han aplaudit i s'hi han sentit interpretats.

Catalans de Tortosa. Heus ací una salutació plena de ressonància i de veritat. Són tortosins perquè són catalans. Si no fossin catalans, no serien tortosins.

Reconquesta de Tortosa? Res d'això. Els temps de Ramon Berenguer IV són molt lluny. És, simplement, la reparació de Tortosa amb la seva autèntica fesomia. Afegits forasters i venissos passatgers havien desfigurat Tortosa. Mireu-la ara tal com és, noblement i gentilmente catalana.

I és catalana així mateix la terra que hi ha d'Ebre al riu de la Cènia. Aquells qui encara usen l'expressió de "més enllà de l'Ebre" i presenten aquest riu com el límit meridional de Catalunya, ¿volen fer, no el favor, sinó la justícia, de no tornar a usar-la mai més? La tal expressió, en aquest sentit, és un disbarat geogràfic i una blasfèmia antinacional.

Més enllà de l'Ebre, hi ha encara terres i pobles catalans, catalaníssims. Més enllà de l'Ebre hi ha, per exemple, la bona vila d'Alcanar, amb els seus catalans orgullosament catalanistes, que parlen un catalanesc gustós com els menjars de peix que us fan per a obsequiar-vos. Des de més amunt de Mora fins a la mar, les terres de l'Ebre, amb una extensa llenca de més enllà, són de Catalunya.

Quan hem vist un Congrés com el de les comarques tarragonines, i un miting com el de Tortosa, i uns amics com els que us acompanyen i els que us esperen a Alcanar, torneu a Barcelona amb una vivíssima i confortadora impressió de fe catalana i de victòria republicana.

A. ROVIRA I VIRGILI

L'assemblea del CADCI

S'ha celebrat l'assemblea del C. A. D. C. I. No ha estat possible evitar que la vella i prestigiosa entitat catalanista fos engolida per l'organització de la U. G. T. Això vol dir, potser, que el nostre criteri —totalment favorable al manteniment del Centre, amb la seva personalitat i característiques pròpies, hagi estat vençut? Que l'ingrés a la U. G. T. s'hagi adoptat per majoria de vots no suposa una victòria dels dirigents actuals del C. A. D. C. I. No la suposa perquè l'acord fou adoptat per 370 vots contra 80. Aquest resultat ha estat silenci per tothom. Però nosaltres no volem fer-ho, perquè així contribuiríem a fer creure a l'opinió en un èxit esclatant dels que dirigeixen l'entitat.

¿Què representen cinc-cents voluntats encassos en un cens de seixanta mit afiliats? Un resultat així desqualifica, moralment, l'acord. I, legalment, també, perquè ens fa l'efecte que per aprovar una reforma dels Estatuts són necessaris molts més vots dels que s'han aconseguit amb la presentació de la proposta.

El C. A. D. C. I. no tindrà des d'ara la significació que tenia en la nostra vida col·lectiva. Serà un Sindicat més de la U. G. T. Ho lamentem, i per això varem denunciar-ho a temps. Varem denunciar-ho perquè no desconeixíem el criteri unitari que tenen els homes que porten l'alta direcció d'aquella sindical. Varem denunciar-ho perquè hem advertit, d'un temps ençà, com el C. A. D. C. I., que sempre havia opinat pel seu compte en els problemes nacionals i havia fet sentir la seva veu en les grans manifestacions catalanes, es mantenia en silenci, com si no existís. Varem denunciar-ho perquè estàvem convençuts que, a partir d'ara, el silenci es faria més anginosos encara.

Honestament hem fet sentir la nostra opinió. L'actitud que hem adoptat no ha estat moguda per interessos mesquins, ni amb l'afany de fer travetes a ningú. L'ha impulsada el nostre nacionalisme, la nostra ambició —noble ambició— de valorar i de mantenir les institucions que honoren, per la seva història, pel seu significat, per la seva força, pel seu exemple, la Catalunya nacional.

La nostra campanya —campanya honesta, insistim—, ha merescut els pitjors qualificatius dels elements interessats. Ens han dit de tot: vils, covards, hipòcrites, feixistes... Quins arguments! Quina manera de defensar-se! Nosaltres afirmem i apuntalem la nostra posició davant d'aquestes coses concrets. Els altres fugen d'estudi, i, lluny de respondre adequadament, apellen al llenguatge de la violència, llenguatge que tenen costum d'utilitzar aquells que no tenen raó.

Antena

Es molt interessant el tema. Insistim-hi avui nosaltres. Cal desfermar-hi! S'han comès enormes abusos en l'ocupació d'immo-

bles. La preocupació de molts fins ara ha estat la de tenir un pis, una torre o tot un palau i, sobretot, moblat, com més luxosament moblat millor.

No creuen partits polítics i organitzacions que ja es podria donar per acabada la cursa d'ocupacions i limitar-les al seu mínim?

Ara que tant s'advoca per la turgència de la reraguarda i amb aquesta tasca a la desocupació.

Cal limitar l'ocupació d'immo- bles. No privem la hisenda municipal dels quantiosos ingressos que representen aquests centenars de pisos i d'edificis amb rètol de partit o de sindicat. I com més important sigui el centre o el sindicat ocupant més es té l'obligació de pagar el lloguer. Els locals han d'ésser sostinguts per les quotes dels militants afectats.

Si la desocupació dels edificis és una mesura que s'ha de portar a cap per una qüestió d'economia, ja no cal que diguem la pressa que porta el desallotjament de pisos ocupats per a ús particular. Així sí que s'ha d'operar amb tota urgència l'economia i la dignitat ho exigeixen apremiantment.

Són públics alguns casos que constitueixen escàndol. En una capital catalana hi ha una personalitat —amb un importantíssim càrrec oficial— que ocupa un pis particular...

La cosa va anar així. La personalitat política es casa i els seus amics acorden fer-li un present de noces. Què li regalarem? es varen dir els regaladors. Aviat es trobà la solució i ben barata. Es va triar el pis més luxós de la capital i fou acedit com un present. La personalitat ho va trobar tan encertat que acceptà el regal.

Esperem que no se'n objecti ara que hi ha hagut un 19 de juliol i que si vivim a la palla de voler tornar els edificis als burgesos. Ni el 19 de juliol es discutia la comoditat d'un personatge ni ací compta per a res la burgesia, puix que es tracta d'una propietat municipalitzada. S'ha entès bé? Municipalitzada.

Encara que un xic tard, a Londres s'adonen de les tèrboles intencions del feixisme internacional

Londres, 5. — Tots els ministres del Gabinet anglès foren advertits, el dissabte, que era preferible que no s'allunyessin de Londres, per tal d'estar disposats, en qualsevol moment, a reunir-se en Consell.

La reunió que celebrà avui el Govern revelà, doncs, extraordinària importància i en aquesta reunió es poden prendre acords transcendents. La diplomàcia anglesa es mostra molt ferma perquè entén que, després d'aquests quinze últims dies, no pot parlar-se del conflicte espanyol com d'una rebel·lió dels militars, sinó d'un veritable complot italo-alemany a base feixista i amb finalitats concretes contra les propostions franco-angleses a la Mediterrània.

Als cercles diplomàtics es fa observar, a més, que Anglaterra ha de tenir molt en compte l'estat de l'opinió pública francesa. Fins ara han estat les forces d'esquerra les que més han insistit perquè es modifiqués la política de no intervenció en el sentit únic que s'ha fet. Però ara els observadors creuen que és de temer una ofensiva per part dels elements moderats i de dreta i posen de relleu l'alerta de fa uns dies, amb la reunió celebrada entre Henry Berranger, president de la Comissió de Nòrd-Estrangers del Senat, i els caps de l'Estat Major francès.

Fins ara l'opinió conservadora té arguments suficients per a invocar —davant les campanyes de les esquerres— la prudència i el sentit de mesura. Però ara les campanyes de la premsa italiana —amb els articles de Mussolini— i els comentaris de la premsa nazi no deixen lloc a dubtes sobre les intencions dels dos Estats feixistes.

En aquestes últimes hores l'actitud de Portugal ha causat bona impressió a Londres. És clar que el Govern de Lisboa no té altre remei que seguir el corrent imposat pels dos Estats feixistes. Però el fet que els òrgans oficials d'Oliveira Salazar hagin postat en evidència l'actitud inadmisible dels dos països feixistes i hagin criticat obertament la política de Roma i Berlín, indica que, finalment, a Lisboa es donen compte del greu perill que representa seguir la política provocadora que estan portant a terme a la Mediterrània.

Per aquestes dues raons a Londres s'espera que la reunió d'avui aportarà nous enclavaments a l'actitud d'Anglaterra i França, malgrat que ara les posicions són ja terminals. La de Londres i París no canviaria, afirmen els diplomàtics. Solament pot millorar la tivantor internacional en el cas que siguin Roma i Berlín els països que tinguin la iniciativa de presentar condicions més suaus a la seva col·laboració en la no intervenció.

I COM HO FARIA FRANCO SENSE LES SEVES LECCIONS ESTRANGERES?

París, 5. (De l'Agència Hvas). — Segons informes arribats a aquesta capital, el generalíssim Franco no s'oposaria a la retirada dels voluntaris estrangers que combaten als dos camps espanyols.

Ahr, el «Diario de Burgos» publicava una informació en aquest sentit.

Als cercles polítics es considera que si es confirmen aquestes impressions, la situació internacional variaria molt, car probablement Itàlia i Alemanya es veurien obligades a seguir les directrius assenyalades per França i Anglaterra.

EDEN INFORMA EL GABINET SOBRE LA GUERRA ESPANYOLA

Londres, 5. — El Gabinet s'ha reunit aquesta tarda, a la Cambra dels Comuns.

Es creu que Eden ha informat els seus col·legues sobre la situació internacional amb relació a la guerra civil espanyola, i especialment sobre qüestions relacionades amb la no intervenció.

SEMBLA QUE VAN ZEELAND PORTA UNA MISIÓ DE ROOSEVELT RELATIVA A LA LLUITA ESPANYOLA

Londres, 5. — Aquest matí ha arribat a Southampton el cap del Govern belga, senyor Van Zeeland, de tornada del seu viatge als Estats Units.

Interrogat pels periodistes, Van Zeeland ha declarat: —Torno dels Estats Units amb noves informacions sobre els afers internacionals. Ara m'en vaig a Londres, i quan hauré visitat els membres del Govern anglès podré treure'n conclusions.

Van Zeeland s'entrevistarà aquesta nit amb Nevill Chamberlain i es preveu que demà visitarà Eden al Foreign Office. Es concedeix extraordinària importància a aquestes visites, ja que Van Zeeland porta, segons es creu, una missió especial del President dels Estats Units relativa a la qüestió espanyola. En les converses que celebrà Van Zeeland amb els ministres britànics es tractarà a fons del conflicte espanyol.

L'enemic, immobilitzat al front de Santander

Als altres fronts els feixistes no intenten cap atac per recuperar les posicions perdudes

FRONT DEL NORD

ACTUACIÓ EFICAC D'ELS EXERCITS DE TERRA I AIRE

Santander, 5. — (12'30 nit. Servei especial de Febus). — Avui la lluita als diversos fronts ha estat escassa. L'enemic inicia alguns atacs, volent sens dubte prosseguir l'avang per aquestes terres, però no li fou possible moure's de les línies on es trobava, per l'energica labor realitzada pels nostres soldats.

L'aviació enemiga tracta de trencar la moral de les tropes republicanes, i bombardeja les nostres línies. Per a això, entre altres raons, porten a cap dos d'importància. Un en el qual intervingueren nou aparells de bombarder que solament ens causaren 1. a baixa i un altre en el qual actuaren vint-i-un avions i altres que en llur actuació sobre les trinxeres republicanes no aconseguiren causar-nos una sola baixa.

Per la seva part, l'aviació republicana actuà intensament. Diverses hores les posicions enemigues de Barrio de Santullán, i aconseguiren cobrir tots els objectius que li havien estat assenyalats i evitaren que es poguessin formar concentracions feixistes.

Pel mar es pogué veure com un hidro «Dorrier» volà durant gran estona sobre els vaixells pirates «Almirante Cervera» i «Galerna», i no féu tan baix que se'l veié gairebé fregar les xemeneies dels vaixells. Quan aquests es comunicaven per heliògraf, sens dubte per a atacar l'hidro, aquest s'allunyà.

LES FORCES BASQUES, EN VIOLENT CONTRAATAC, FAN REGULAR DOTS QUILOMETRES A L'ENEMIG

Santander, 5. (Servei especial de Febus). — A dos quarts de sis de la tarda del dissabte, les nostres bateries del front de Biscaya prepararen intensament un atac al Mont Nello, i batenen tots els objectius. El foc dels canons lleials durà fins a les sis, en la qual hora començà l'atac de la nostra infanteria.

Els dinamiters avançaren amb gran coratge i sembraren de bombes de mà les trinxeres enemigues.

A dotze quilòmetres de Granada

A principis de la sublevació feixista va parlar-se amb insistència del front de Granada. Les forces republicanes van aconseguir arribar molt a prop de la capital. Però l'ajut estranger als facciosos obligà les nostres milícies a prendre posicions a la reraguarda de les que hi havia conquistat.

Ara es parla novament d'aquest front. Les tropes lleials, en una operació molt afortunada, han pogut avançar set quilòmetres en direcció a Granada. Es lloben a Copolles Vega. Es una població situada a dotze quilòmetres de la capital.

Això demostra que al front del sud les nostres forces actuen amb intensitat i eficàcia i no deixen trankil l'enemic.

ELS REBELS, HI HAGUÉ NOMBRES EN QUÈ ES VEIEREN MOLT COMPROMESOS DAVANT L'EMPERTA DELS SOLDATS REPUBLICANS, ELS QUE EFECTUAREN UN AVANÇ DE MÉS DE DOS QUILOMETRES.

El combat fou de gran duresa. En tot moment la iniciativa fou portada per les forces de la República.

Durant el replegament dels rebels, aquests foren violentament castigats per dinamiters i fusellers.

Avui s'ha portat a cap un contraatac per les forces republicanes contra la cota 559.

FRONT DEL CENTRE

L'ENEMIG DURAMENT CASTIGAT AL NORD DE GUADALAJARA

Madrid, 5. (Impressió matinal). — Continua la tranquil·litat als diversos sectors propers a Madrid. Fins ara solament hi ha hagut troteig de trinxera a trinxera, d'escassa intensitat, sense que les forces s'hagin mogut. Amb tot i aquesta tranquil·litat, en alguns sectors l'exèrcit popular actua constantment sobre l'enemic a l'objecte de no deixar que formi concentracions i impedir que actuï sobre les nostres línies, especialment a Carabanchel, Usera i carretera d'Extremadura.

En aquests tres sectors els soldats estan en continua activitat.

Al nord de Guadalajara les forces republicanes, després de fortificar i reforçar les posicions arrabassades ahir a l'enemic, realitzaren algunes

EL TEMPS:

A Catalunya: El temps és bo per tot el país. S'observen algunes boires a Vic i Montseny i cel serà per tota la resta de Catalunya. Els vents són fluïxos del sector Nord o bé calmes.

Temperatura màxima a Seròs, 32 graus; mínima a Ribes del Freser, 9 graus.

LES BONES INTENCIONS D'EDEN AMB TOT I RECONEXIÓ QUE ANGLATERRA NO EXERCEIX CONTROL A LA MEDITERRANEA

Londres, 5. — A la Cambra dels Comuns, Mr. Anthony Eden ha fet unes interessants declaracions sobre la situació creada per la negativa germano-italiana a acceptar el pla de control presentat per Anglaterra i França.

Entre altres coses, Eden ha dit: «El reconeixement de la bel·ligerència als combatents espanyols no seria un bon sistema de substituir completament la vigilància. Ara, la qüestió està en mans del Comitè de no intervenció, el qual la discutirà molt aviat, en una sessió plenària del dia 14, qüestió dels voluntaris, qüestió que el Govern britànic vol que es resolgui molt aviat.

«D'altra banda, que ningú no cregui que la situació a la frontera portuguesa no és satisfactòria; però reconec que la situació marítima ha d'ésser resolta tan aviat com sigui possible.»

En arribar a aquest punt, interromp l'orador el senyor Attlee, cap de l'oposició laborista, el qual pregunta:

(Passa a la pàgina 4)

qüestió que el Govern britànic vol que es resolgui molt aviat.

«D'altra banda, que ningú no cregui que la situació a la frontera portuguesa no és satisfactòria; però reconec que la situació marítima ha d'ésser resolta tan aviat com sigui possible.»

En arribar a aquest punt, interromp l'orador el senyor Attlee, cap de l'oposició laborista, el qual pregunta:

(Passa a la pàgina 4)

Llegiu a la pàgina vuitena la informació del Congrés d'E. R. de C. de les comarques tarragonines, i el miting de Tortosa.

Etapas de la no intervenció

Després del bombardeig del «Deutschland» i les represàlies contra Almeria es va obrir un parèntesi a Europa en el qual tothom va dubtar de nosaltres. Són els republicans uns agents provocadors? Aquesta tesi la veíem, malauradament, defensada àdhuc per amics nostres, als quals les fòbies que tenen no els deixen veure encara el veritable sentit de la nostra lluita contra el feixisme. Després de les represàlies d'Almeria vingué l'incident del «Leipzig» — en el qual no cregué ningú — però ja abans s'havia produït un fet que cridà fortament l'atenció. Ens referim a les paraules de l'almirall-cap de la flota alemanya, Raeder, dient que el «Deutschland» tenia les bateries a punt per si esdevenia algun atac. El llenguatge era clar i no oïa dubtes. Com si això fos una consigna, els dirigents feixistes es posaren a parlar clar. Mussolini afirmà que «Itàlia mai no havia estat neutral»; Hitler digué que «per sobre la pau i l'interessa de la ferro de Bilbao. Aquesta riada de sonoritats bèl·liques però exactes ha acabat visiblement amb la paciència dels dirigents britànics, que sempre que sorgeix una dificultat greu a la República espanyola es recorden dels seus interessos. Com després de la pèrdua de Màlaga, després de la pèrdua de Bilbao hem vist produir-se una situació internacional d'una tivantor inversemblant, aguditzada cada dia més per la intemperança feixista.

Efectivament, cada vegada que els feixistes — amb llur ajuda massissa a Franco — possibiliten una victòria de les tropes rebels, surten Anglaterra i França, sobretot Anglaterra, i exigeixen que es millori la situació. La no-intervenció va començar el mes d'agost. Però ja abans del mes d'agost la premsa francesa havia explicat: 1er. la tramesa d'un tresor de guerra de 500 milions de pessetes a Franco, per part d'una certa potència feixista; 2on. les ordres rebudes per alguns avions de la base de Sardenya de sortir cap a Espanya, el dia 15 de juliol, tres dies abans de la revolta militar. La no-intervenció començava amb el convenciment, per part de certs països, que ni Itàlia ni Alemanya complirien les disposicions fixades. Però es faria un esforç i, a més a més, qui podia somnià la resistència del poble espanyol? El mes d'agost començava la no-intervenció i durant setembre, octubre i part de novembre, tota la premsa realista, i els polítics que també ho són i els alts funcionaris que encara ho són més, parlaven de «la situació espanyola, una vegada Franco hagi entrat a Madrid». Però no hi va entrar a Madrid i de desembre a gener restà immobilitzat davant les portes de la capital. Aleshores Anglaterra tingué la idea genial de signar el famós «gentleman's agreement», acord que no és de senyors ni s'ha complert mai. Que pretenia Anglaterra? Pretenia, simplement, limitar el conflicte espanyol. Pensava que la seva generositat entendria els italians i aquests, per fer-ho veure, manarà a l'aventurer, comte Rossi, que es retirés de Mallorca, que havia convertit en República a la vecina. Però si el comte Rossi marxà els italians hi restaren. I el «gentleman's agreement» ha estat, certament, una de les bromes diplomàtiques més absurdes i més grotesques de totes les que s'han fet després de la Gran Guerra.

Després del «gentleman's agreement» vénen els dies terribles de febrer i març. Delbós és a Ginebra i el sots-secretari francès d'Afers Estrangers, Vionnet, dona ordres de portar a cap una campanya d'una violència inusitada contra Alemanya i Itàlia, per llurs maneigs al Marroc i a Espanya. Què passa? Hom diu que hi havia alemanys a punt de desembarcar al Marroc. El cert és que «The Times» si no va veure els alemanys va veure canons de llarg abast a Ceuta i quan ho diu «The Times» s'ho creu tot Anglaterra i la meitat del món. El cert és que Itàlia va entrar a Màlaga i les coses es posaren altra vegada vivants. Aquesta tivantor va durar exactament fins a Guadalajara. Altra vegada varen sortir els periòdics realistes i els polítics que també ho són i els alts funcionaris que no són més i varen parlar d'arranjar la situació «quan hagin entrat a Madrid». No varen entrar a Madrid i la derrota de Trujillo fou tan considerable, els documents que es trobaren foren tan comprometedors per a Itàlia, per la no-intervenció i per les democràcies que han permès aquests crims inqualificables, que es produí un moment de pànic col·lectiu a tot Europa. Tots els països feien veure que no se n'havien assabentat de res. Però si se n'haguessin assabentat, oi que només es podia reaccionar d'una manera? Però va continuar la farsa de la no-intervenció i començaren els preludis de la política de la «egalitat». Naturalment — varen dir París i Londres — l'únic govern legítim és el de València. La S. de N. tornà a actuar. S'aprovaren resolucions laudatòries, que deixaren encisats els senyors que es passen la vida vora del llac Lemán. I vingueren els atacs directes i conclusius. Vingué Guernica, Galdakano, Bilbao; vingué el «Deutschland» i Almeria; vingué el «Leipzig»; vingueren els submarins misteriosos i els vaixells mercants enfonsats. Ja no es parlava de «egalitat» ni era la S. de N. la manobra que el mes de gener havia iniciat amb Itàlia. El mes de gener ofereix a Itàlia el «gentleman's agreement» per liquidar la situació al Mediterrani; el mes de juny ofereix un viatge de veu neutrà a Londres, també per liquidar la situació al Mediterrani. Sempre la idea fixa del Mediterrani i sempre el mateix procediment dilatori, amic de les fintes diplomàtiques.

Ha acabat aquesta història? Estem, realement, en un tombant decisiu? Hi ha qui ho assegura. Gent que es té per ben informada parla d'un atac a fons contra la no-intervenció dirigit pel Senat francès. El recent discurs d'Eden — el text complet del qual no hem llegit, encara — deixa entendre que Anglaterra està disposada a liquidar la seva política d'abstenció. Registrem aquests símptomes com a bons, sense fer-nos-en massa il·lusions car, si després de tot es tractés només d'una jugada diplomàtica? En tot cas hem arribat a un punt en què ja no és possible parlar més clar i — per part de certs països — jugar amb més cinisme. «No és Franco, és la intervenció italo-alemanya el que ens preocupa». Això ho ha dit Pertinax, el més caracteritzat observador francès. És una manera de dir que «Espanya hi ha una guerra internacional»

ELS ESPORTS.

LA VOLTA A FRANÇA

De totes les manifestacions esportives de caràcter internacional que es celebren al món, la més dura, i per tant la que exigeix un més gran esforç als atletes que hi prenen part, és la Volta ciclista a França.

L'esforç de l'atleta en aquesta prova és d'una intensitat perillosa al llarg de 2.000 quilòmetres; durant un mes, els ciclistes sostenen una lluita aterrissada que ni les inclemències del temps, ni les obstacles topogràfics del camí no fan minvar. Fins a les carreteres planes del Nord, calor al Sud, ascensions formidables als Alps i als Pirineus... La Volta a França és una prova per a atletes excepcionals.

Anys enrera, deu anys enrera, la Volta a França, amb tot i la seva importància, que sempre n'ha tingut la mateixa, era una prova que encara no havia assolit la popularitat que ara té. Llavors, el radi de popularitat de la Volta quedava reduït a França —on el primer ministre al més insignificant ciutadà seguia les incidències de la cursa—, Bèlgica, Itàlia i un xic a Espanya. El millor dit a Catalunya, per la influència que pogué tenir-hi l'haver-hi participat un corredor nostre, un dels campions ciclistes de més prestigi d'aleshores, Jaume Janer. Però de llavors ençà, i aquest ha estat un dels meritis més grans de la gran cursa ciclista, la seva popularitat ha arribat fins a l'extrem de despertar l'interès en països on fins fa poc el ciclisme com a esport de competició era poc menys que desconegut. Luxemburg, Holanda, Àustria, Alemanya i Anglaterra han estat els països guanyats per la importància de la Volta a França.

Es a dir, que la gran manifestació esportiva que n'ha fet el miracle de veure incorporats a la llista de participants equips representants de nacions on el ciclisme com a esport de competició no existeix, com és el cas d'Anglaterra. Això sol donar una idea del que és i significa la gran cursa creada l'any 1903 per Henri Desgrange i sostinguda pel diari esportiu «L'Auto».

EL «L'AU» I LES SEVES GRANS FIGURES

La Volta a França té, per als esportistes que l'han més de trenta anys, records magnífics. El «Tour de France» —com deien llavors, perquè ens semblava que dit així tenia més caràcter— i les seves incidències eren seguits per nosaltres, que no deixàvem escapar el més insignificant detall del que feien els corredors personalment desconeguts pe. nosaltres, però amb els quals ens unia una franca camaraderia esportiva, a través de les cròniques que glossaven les seves gestes. En aquest aspecte, el primer record es remunta a Petit-Breton, guanyador per dues vegades de la Volta, i darrera l'any 1908. Després, Francis Faber, Lapize, Garigou, Philippe Thys... Aquest darrer va guanyar la cursa tres vegades: els anys 1913, 1914 i 1920. Ha estat fins ara l'únic home que ha realitzat aquesta gesta. L'any 1920 un grup d'amics varem anar a Perpinyà a veure passar els corredors de la Volta i varem anar a Perpinyà, perquè llavors, això dels viatges en autocar encara no estava en curs; aquestes excursions en grup, tot el més, es feien en tren i aprofitant bitllets reduïts especials. Doncs bé, en arribar als corredors a Perpinyà, va resultar que tots els que anàvem erem grans amics de Thys; només el varem veure saltar de la maquina i tots ja el voltàvem i el metllem a preguntes. Era la primera vegada que el veíem, però ens unia amb ell una amistat d'anys, creada amb el contacte espiritual de les cròniques que glossaven les seves gestes i que eren mostraven el petit corredor belga com l'heroi de les famoses escalades del Galibier, del Ballon d'Alsace, del Tourmalet i del Puy de Morens.

Després de Thys, altres casos vencedors del «Tour»: Scieur, Lambot, H. Pellissier, Botchech, Buysse, Freniez, Dewaele, A. Magne, Leduq. Cada nom d'aquests representa una època del ciclisme internacional, perquè tots els grans campions del ciclisme en carretera del món han desfilat per la història de la gran cursa.

ELS GRANS ESCALADORS

Es pot dir que tot l'interès de la Volta a França queda resumit en les etapes pirenenques i en les alpinas. A l'Alpe d'Huez (1.710 metres), el Tourmalet (2.122 m.), Aspin (1.489), Peyresourde (1.569), Puy de Morens (1.931), Port d'Aspin (1.074) i Port (1.249). Als Alps, l'Allos (2.250 metres), Vars (2.115), Galibier (2.658 metres), Aravis (1.470) i el célebre Ballon d'Alsace (1.250).

En les escalades a aquestes pics, és on té lloc la lluita més aferrissada. Les crestes del Pireneu i dels Alps són cada any les que decideixen la classificació dels corredors. Dels corredors més famosos a les ascensions recentment, més del petit belga Thys, Scieur, Lambot, Buysse i el gran Botchech. Millor que tots, però, un espanyol, el petit san-

tanderi Trueba, «la puça de Torrelavega», com el batejà la Premsa francesa. Trueba, en la seva darrera actuació a la Volta a França, va deixar batuda tota els records de temps per les escalades dels pics més famosos. Avui Trueba té un substitut: Ezquerria. I Ezquerria està corrent la Volta. El veurem en guanyar repetit les gestes d'altres vegades i superant-les de Trueba així que es trobi a la muntanya?

ESpanya A LA VOLTA A FRANÇA

La gran cursa ciclista havia creat en l'incipient ambient esportiu d'aleshores un efecte romàntic, de cosa que havíem arribat a estimar com a pròpia i que la vivíem d'una manera ideològica.

Aquest ambient va sorgir una idea i un heroi que va oferir-se tot seguit a posar-la en pràctica. Jaume Janer, el nostre gran campió de llavors, s'incorporà a la cursa. Encara el recordo en aquell departament de tercera del tren de França el dia de la seva marxa cap a París. Anàvem a acomiadar-lo uns quants amics, sis o set. Janer anava animat, com si estigués segur que podia guanyar la cursa. I marxava sense altra companyia que la bicicleta que acabava de construir-se i mitja dotzena de tubulars. Cap altre ajut. Ni massatgistes, ni curadors, ni més pessetes que les justes per a pagar els tres dies de la sortida de la cursa.

Jaume Janer va acabar la Volta, amb tot i el desavantatge que suposava anar sol, haver de recórrer quilòmetres i més quilòmetres cara al vent, combatent amb una gran «corral» el desànim que produïa la fatiga... A Perpinyà anàvem a veure'l passar i a passar amb ell unes hores. Allà va ésser on Janer va començar a rebre reforços. Una subscripció li proporcionà els diners suficients per a poder acabar la cursa. I després, aquella rebuda triomfal a l'heroi. Una manifestació de ciclistes anà a rebre'l a Girona i Janer va fer l'entrada a Catalunya amb bicicleta. L'apoteosi fou als carrers de Barcelona i al Parc de la Ciutadella. Què lluny queda avui tot això!

Amb aquesta actuació de Janer, Espanya entra ja a la llista de les nacions incorporades a la Volta a França. Anys després, la nova ge-

neració ciclista espanyola ja no va voler limitar-se a fer acte de presència, ja no va anar a la Volta a França com si anés a l'aventura. I hi anà amb tot l'ajut moral i material i disposada a lluitar amb els seus. Canyardo, Trueba, Ezquerria i Montero escrivien llurs noms entre els herois de la gran crònica francesa. Trueba i Ezquerria, campions invencibles als Pirineus i als Alps. Canyardo entre el grup dels vencedors.

Enguany, amb tot i els moments tràgics que vivim, Espanya té també els seus representants a la Volta a França. No tan preparats com altres anys, no amb una moral tan elevada, perquè la tragèdia que travessa el seu país mentre ells van rodant per les carreteres de França, no predisposa pas a les grans aspiracions esportives, però els nostres ciclistes han anat a la Volta a França per demostrar al món amb quin ànim i amb quin esperit l'Espanya republicana afronta la guerra.

Amb això n'hi ha prou. Enguany no els demanem més que això, de la seva actuació a la Volta a França, on destiguem més aquesta comesa moral portada a terme d'una manera digna, que la seva actuació esportiva.

L. M.

Resultats de l'etapa del diumenge

Ginebra, 5. — L'etapa Belfort-Ginebra s'ha corregut en tres etapes: Belfort-Lons-le-Saunier, ha estat guanyada per Pupp; segon, Berrendo amb el mateix temps. En l'etapa Lons-le-Saunier - Champaig, per equips, contra rellotge, els belgues s'han classificados primers. A Champaig-Ginebra, la classificació ha estat la següent:

1. Amberg.
2. Zimmermann.
3. Speicher.
4. Bantz.
11. Berrendo.
21. Ezquerria.
34. Canyardo.
59. Gimeno.

CLASSIFICACIO GENERAL

1. Bantz.
2. Archambaud.
3. Amberg.
4. Bartail.
5. Brackeveldt.
49. Berrendo.
58. Canyardo.
59. Ramos.
67. Ezquerria.
68. Prior.
90. Gimeno.

El programa de la III Olimpíada Obrera d'Anvers

Diumenge dia 25 de juliol: Obertura dels Jocs al Palau de Festes de l'Ajuntament d'Anvers.

A les sis de la tarda: Circuit ciclista sobre Anvers, 140 km. Durant tot el dia: Festa dels infants. Programa complet gimnàstic i jocs.

Dilluns dia 26 de juliol: Futbol, partits amistosos. Ciclisme i motociclisme: Rally vers Anvers. Excursions i sortida dels infants. Dimarts dia 27 de juliol: Futbol, partits amistosos. Ciclisme i motociclisme: Rally vers Anvers. Entrenaments al País dels Esports. Arribada dels participants a l'Olimpíada. Entrenaments.

Dimarts dia 28 de juliol: Arribada dels participants, recepcions, concerts diversos. A les 11.30: Obertura del campionat d'escacs. A les 14: Reunió del Comitè Internacional de Tècnics amb els Comitès belgues. A les 19: Sessions de tots els Comitès belgues locals. Ciclisme i motociclisme: Rally vers Anvers. Futbol, partits amistosos. A les 15: Obertura del Campionat de futbol en 3 proves.

Dijous dia 29 de juliol: Campionat olímpic de les 15 h. a tres zones. Des de les deu del matí: Obertura de tots els jocs de pilota. Atletisme, Ciclisme i motociclisme de 8 a 17 h. Gimnàstica de 10 a 12 h. Entrenaments dels equips estrangers.

Natació de 7.30 a 16.30. Programa complet. Entrada de les nacions a l'Estadi. Concert a la vila i il·luminacions. Divendres dia 30 de juliol: Futbol de 16 a 18 h. Campionat olímpic. 8, 10, 16 i 18, consolacions.

Handball: 9 h. Tennis: I tots els jocs de pilota a mà. Atletisme: Des de les 9 h. a les 16.30, tot el programa. Gimnàstica des de les 8 h.

Natació: des de les 8 h. a les 18. Regates. Dissabte dia 31 de juliol: Futbol darrera volta del Campionat. Atletisme: de 13.30 a 14.55 h. Gimnàstica: Concurs d'equips nacionals. (Demostracions especials).

Natació. A les 19 h.: Il·luminació de l'Ajuntament d'Anvers. Diumenge dia 1 d'agost: Futbol: Final. Handball: Final. Atletisme: Final. Ciclisme: Final. Gimnàstica: Exercicis de masses. Demostracions especials de nacions. Gimnàstica artística a l'Estadi.

Número especial a l'Estadi. Natació: Final. Escacs: Final. A les 20 hores: Festes de comiat.

Carreres, idem, 1.65 Gil, G. E. E. Gironi, 1.60

Alcària (femení) Aliaga, Institut Es, 1.25 metres Tarradellas, E. C. Badalona, 1.20

5.000 metres Fontseré, U. A. Nurni, 15' 53" 8-10 Mir, B. U. C.

Comabella, C. E. Natura Sánchez, U. A. Terrassa Aymerich, F. C. Hércules Canyades, F. C. D. O.

Pes (femení) Tugas, C. E. Badalona, 9'35 metres Giro, Inst. Escola, 7'94 Tarradellas, E. C. Badalona, 5'99 Aracil, F. C. Badalona, 23' 7-10

NATACIO Ricart, B. U. C., 34'96 metres Guàrdia, C. G. E. Badalona, 31'60 Gener, A. O. Vilanova, 31'48

Galvez, F. C. Hércules, 30'59 Gascón, O. C. Barcelonès, 30'33 Sals, G. E. E. Gironi, 27'71

200 metres. 1.ª eliminatòria Aracil, F. C. Badalona, 23' 7-10 Girabal, G. E. Laletània, 25' 2-10 Pijuan, F. C. Badalona, 25' 3-10

Rodríguez, B. U. C., 25' 4-10 200 metres. 2.ª eliminatòria Duran, G. E. E. Gironi, 23' 8-10 Sala, G. E. Laletània, 24' 8-10

Batista, C. A. D. C. I. Trabal, idem 800 metres Montfort, B. U. C., 2' 1" 7-10 Camps, F. C. Badalona, 2' 2"

Barceló, I. R. C., 2' 3" 1-5 Mas, A. Igualadi Palet, C. A. D. C. I. Planes, U. A. Terrassa Bella, C. A. D. C. I.

Mauri, idem Barreto, A. E. Popular Llargaria Altafulla, B. U. C., 6'58 metres Arnós, C. E. Laletània, 6'41

Sala, idem, 6'02 Galvez, F. C. Hércules, 5'91 Peraltas, E. Treball, 5'49 Roig, B. U. C., 5'32

Puigventós, F. C. Hércules, 5'26 Javelina Saiz, G. E. E. Gironi, 45'69 metres Culi, B. U. C., 38'79

Cardús, U. A. Terrassa, 37'44 Gascón, C. G. Barcelonès, 37'44 Cardona, C. A. D. C. I., 29'50

Alcària (masculí) Pons, G. E. Laletània, 1'70 metres Cardús, U. A. Terrassa, 1'65 Lorenz, F. C. Badalona, 1'65

FUTBOL

'ESPANYOL GUANYA EL GIRONA EN EL TORNEIG COPA PRESIDENT DE LA REPUBLICA

Girona, 4. — El penúltim partit del Torneig Tènia molt interès, i per això el camp oferí un magnífic aspecte. Primer jugà l'equip B del Girona i el d'Intendencia, i guanyaren els gironins per 6 a 0.

Baliu, molt imparcial, ha arbitrat i els equips s'arreglaren així: Girona: Rustullet, Farró, Torredell, Trujillo, Gómez, Madern, Lluc, Clara, Bremon, Fagés i Pàrra.

Espanyol: Martorell, Teruel, Pérez, Cardús, Saus, Santamaría, Prat, Albella, Chas, Cortés i Bosc.

El resultat del partit no reflecteix amb exactitud el que ha estat la lluita. Un empat hauria estat millor, ja que dos dels de Lluc, amb el porter batut han passat arran de pal.

La primera part fou de domini del Girona, i acabà amb l'empat a un gol. Als dotze minuts de joc una indecisió de Trujillo permeté endinsar-se a Bosc, que xutà i Rustullet, parant fluix deixà el cuir als peus de Chac, el qual afusellà el primer gol de l'Espanyol. Als trenta minuts, Clara, d'una passada de Lluc, permeté l'empat a un gol.

Durant aquest primer temps el Girona tirà tres còrners i l'Espanyol dos.

El segon temps fou de joc alternat. Al minut escàs de joc, Clara, sol, fallà un gol fet. Els vint minuts Bremon es lesionà en topar amb Saus, i canvià el lloc amb Pàrra, als vint-i-quatre minuts. Chas rematà de cap una passada d'Albella que aconseguí el gol de la victòria.

El Girona tirà quatre còrners i l'Espanyol tres. Es distingiren Rustullet, Clara, Lluc i la defensa, per Girona, i Pérez, Teruel i Chas pels guanyadors.

EL LLEVANT GUANYA PER 6 A 2 AL VALENCIA

València, 5. — Al camp del Val·lejo, s'enfrontaren el «Levante» i el «Valencia».

Arbitrà bé, Vidal Royo. Al primer temps, el «Levante» féu un gran joc i marcà quatre gols i el «Valencia» cap.

Al segon temps, el «Levante» aconseguí altres dos gols, i el «Valencia», també dos.

El partit acabà, doncs, amb la victòria del «Levante», per sis a dos.

LA LLIGA COMARCAL CATALANA

RESULTATS
Avenç, 5: Iluro, de Matard, 0 Sant, 3; Manresa, 0 Gràcia, 5; Europa, 4 Terrassa, 4; Vic, 3 Mollet, 1; Martorell, 3 Sabadell, 2; Júpiter, 4

CLASSIFICACIO
Avenç, 25 punts: Terrassa, 12 Júpiter, 24 Vic, 11 Sabadell, 9 Europa, 18 Gràcia, 10 Badalona, 18 Martorell, 15 Mollet, 8 Manresa, 13 Iluro, 7

BOXA

Demà, al Price

BOBBY ASTUR CONTRA TRINCHER EN EL PRINCIPAL COMBAT

Bona vetllada la de demà, dimecres, a la nit. Bobby Astur, aquest bon pes lleuger que ha estat algun temps a París, boxarà contra el matorni Trinch, jove boxador fet al combat dur i que, davanç d'un home de l'experiència de Bobby Astur, pot constituir per a aquest un contrincant difícil.

En un altre combat, veurem Villanova, el formidable ex-amateur que fou representant espanyol a l'Olimpíada d'Oslo i que torna al ring després de molt temps d'inactivitat, acarar-se a Mompó, un altre veterà.

En un altre combat, veurem Torres, l'ex-amateur campió de Catalunya, enfront de Sampedro, home difícil i de rara duresa.

Comissió de responsabilitats

S'HA PUBLICAT EL SEGUENT EDICTE:

Pel present edicte hom fa al·liment la vertent, davant la Comissió de Responsabilitats de la Generalitat de Catalunya, dels expedients contra les persones que a continuació s'esmenten, per tal que, durant el termini de deu dies, tots els ciutadans o entitats que tinguin alguna al·legació a fer o dada a aportar, amb referència als dits expedients, l'adrecin, per escrit, a les Oficines de la Comissió (Ma·lorca, 269, entresol) per tal que restin inclosos en els dits expedients, als afectes oportuns:

Josep M.ª Olabarria; Maria Lluïsa d'Olabarria Conde; Joan Abras Font; Ferran Adan Sanandres; Josep Adalvós González; Enric Agradó Cabeza; Andreu Alazano Guevara; Francesc Alba Alvarez; Agència «Film»; Aurora Aguil·ler Ciper; Jesús Abarcá Martínez; Vicens Abarcá Martínez; Francesc Aguil·ler Salas; Dolores Aguil·ler Ciper; Sixte Ocampo; Redondo; Ferran Ochoa Urrutia; Josep Ojeda; Miquel Ojeda Suárez; Ramon Oliva González; Andreu Oliva Lacom; Vidal Olivé Ramoneda; Alfons Olivé Medrano; Josep Olivella Montaner; Pere Oliver Capó; Enric Oliver Turull; Lloreda d'Olabarria Zuasna-bar; Ferran d'Olabarria Conde; Manuel d'Olabarria Conde; Lloreda Olavarria; Josep M.ª Manresa i Corti; Francesc Tolosa Bertrán; Anicet Calderón Herranz; Congregació de les Servas de Maria de Sabadell; Gonçal Mora Fernández; Societat Mutua i d'Esbarjo «La Calandria»; Ramona Sardà Trius

L'arbre de la llibertat

Fa poc temps que la barriada de Sant Gervasi veié morir l'arbre de la Llibertat, plantat en temps de la primera República. Malauradament era un dels pocs que en quedaven a la nostra terra.

Amb motiu d'això, l'Ateneu Nacionalista Republicà de la Bonanova, fent-se ressò de la «Bengala de Guerres» del company Francesc inserida a «La Humanitat» del passat diumenge ha recollit la iniciativa i es disposa a començar els treballs pertinents per a seguir la lluita de l'arbre de la Llibertat de la barriada barcelonina perquè ell en sigui el guardador fidel de les ànimes de llibertat que ens arboren a tots.

Camiseria Ferrer Batlles

36, Boqueria, 38

Camises esport i platja :: vestits de bany :: gèneres de punt :: camises a mida

Mitges FERRO de garantia

CLINICA GALLEGU - VIES URINARIES

Consulta, 11 a 1. 430 a 9. F. 10 a 1 Carrer Nou de la Rambla, 13 - PELL - SANG - VENERI - PROSTATA MATRIU IMPOTENCIA DIATERMIA - Director: Dr. Riu Porta

NOGAT

PRODUCTE ESPECIAL MATARATES

El matarates NOGAT constitueix el producte més còmode, ràpid i eficaç per a matar tota mena de rates i ratolins. Es ven a 50 cèntims paquet i a 10 pessetes la capsa de 25 paquets, a les principals farmàcies i drogueries d'Espanya, Portugal i Amèriques.

Producte del Laboratori Sokatarg Carrer del Tor, 16 - Tel. 50791 - BARCELONA

NOTA: Si us adreueu per escrit al nostre Laboratori, prèvia la tramessió per gir postal o de segells de correus de l'import, més 50 cèntims per despeses, us serà enviada a volta de correu la vostra comanda.

MAS & ROCA
CAMISERS
Darreres novetats en camises i corbates. Preus baratíssims
PORTAHERNISA, 24 i 26 FONTANELLA, 16

El Cupó del cec
En el sorteig públic efectuat ahir, dia 5 de juliol, al Passatge de la Pau, 7, telèfon 14372, sortiren premiats els números següents de totes les sèries: amb 25 pessetes el 407, i amb 3 pessetes el 7, 107, 207, 307, 507, 607, 707, 807 i 907.

Frontó Principal Palace
Avui, tarda: ARRATE - ECHABURU contra AGUINAGA - TORRENTS BEAIN - ANSOLA contra LARREA II - GARATE II
Detalls per cartells

Frontó Txiki Alai
Avui, tarda, a les quatre: ALEGRIA - MERCEDES contra NATI - MARIA CONSUELO Nit, a les deu: LUMY - MARY contra MATILDE - AURELI
Detalls per cartells

Frontó Novetats
Avui, tarda, a dos quarts de cinc, a ciutat: BILBAO - BASURCO contra ECENARRO - NAVARETE Nit, a un quart d'onze, a pala: AZURMENDI - AGUIRRE contra NARRU II - UNAMUNO
Detalls per cartells

Frontó "Nuevo Mundo"
CADA DIA, GRANS PARTITS A MA I A RAQUETA PER QUADRES MIXTOS
Vegeu detalls per cartells

ENCENEDORS
CASA SUBIROS
Hospital, 42 - Tel. 13651

FARRE PIJUAN
METGE ESPECIALISTA
PELL URINARIES
DEFECTE SEXUALS
RBLA DE CANALETES, 11, 1er de 12 a 1 de 4 a 8

CEREBRINO MANDRI
EFICAÇ PERO INOFENSIU

CAMISERIES DEULOFEU
Plaça de la República, 3
Call, 30 - Telèfon 19873
Rambla de les Flors, 4
Telèfon 19657
BARCELONA
PRESENTEN ACTUALMENT LES MES SELECTES NOVETATS EN
CAMISES, PIJAMES, CORBATES, MITJONS, CINTURONS, etc.
Especialitat en la mida
Preus limitats

ATLETISME
DIUMENGE A L'ESTADI DE MONTJUIC VAN TENIR LLOC LES PROVES D'ATLETISME DE PRE-SELECCIO PER A L'OLIMPIADA OBRERA D'ANVERS

A LA PISCINA DE MONTJUIC
Les proves de natació foren molt competides i seguides amb molt interès pel públic. Olmos, seguit de Salvo, s'adjudicà els 400 metres; Sapés, guanyà a la prova de 200 metres braça; Bonacasa fou el primer classificat dels 100 metres dors, i, per últim, els 100 metres lliures, veleren el triomf de Platja.

Rhumprat

EL GRAN COMIC DETORTOSA

"E. R. de C. no és socialista ni comunista", diu Nogués i Biset

(Ve de la pàgina 8)

A continuació s'afixava a parlar Nogués i Biset. L'orador comença historiant els fets del 19 de juliol i posa de manifest la traïció inconcebible que han realitzat aquells que es deien patriotes. Llegí un fragment de L'arra que el referia en això que exposa.

—La guerra que es sosté a Espanya —digué— ja no la fan els espanyols traidors: ara la realitzen els alemanys i els italians que sempre han cobelat el sol de la nostra península. (Aplaudiments). Nuvolades fosques no ens deixen veure a cara com acabarà la guerra, però d'entre el sang de les trinxeres s'aixeca una veu que diu: Alçat, Catalunya! (Ovació). Jo mentre venia cap aquí em preguntava si és lògic que els homes d'E. R. C. vagin a parlar al poble. Els homes d'Esquerra hem callat fins ara, però aquest silenci no s'ha correspost i és per això que tornem a la palestra. No cal dir, doncs, si n'és de lògic que tornem a tenir contacte amb les nostres masses. En aquest temps de confusió han sortit altres veus que es volien fer il·lusió de representar el nostre poble i ho feien en nom d'uns ideals que mai no podrà ser-

tir, perquè topa amb el seu més profund ésser. (Gran ovació). L'Esquerra tornarà a ésser aquell gran Partit que fou si els nostres homes volien. (Ovació).

Tot seguit l'orador explica que E. R. C. no és ni socialista ni comunista, sinó liberal i esquerrista, puix entén —digué— que el nostre ésser repugna tota dictadura sigui del color que sigui. I som catalanistes —afegeix— perquè creiem que és un deure defensar la nostra nació i les seves llibertats, puix que si no ho fèssim no mereixerem ni el nom de ciutadans tan sols. (Aplaudiments).

Nogués i Biset s'esmentà a parlar del programa polític i social d'Esquerra Republicana de Catalunya i demostrà que amb aquest programa interpreta el sentir de la majoria del poble català. Parlà de l'agricultura i digué que s'havia de respectar els camps dels petits propietaris que ells, digué, són els qui formen la riquesa del nostre país. I afegí: —I per acabar, tortosins, fe en l'esdevenidor i una consigna constant als llavis: Catalunya!

Una llarga ovació coronà aquests darrers mots de Nogués i Biset.

La presència d'aquesta paraula a Josep Andreu i Abelló.

"Revolució és alçar una societat més justa i més humana" afirma

Josep Andreu i Abelló

—Seré molt breu, tortosins —comença dient—, puix que l'hora és molt avançada i tots estem fatigats. Jo us parlaré d'aquells que ens diuen que som contrarevolucionaris. És que és ésser contrarevolucionari com a dir que el nostre camí és el camí de la revolució, és el camí de la revolució més justa i més humana, i crear el respecte mutu entre els homes no atropellar com fan molts dels que s'anomenen revolucionaris. (Ovació).

Es que és ésser contrarevolucionari fer respectar els pagessos als obrers emancipats? Ah, no amics, no. La revolució no vol pas d'això. La revolució vol dir alçar una societat més justa i més humana, i crear el respecte mutu entre els homes no atropellar com fan molts dels que s'anomenen revolucionaris. (Ovació).

Es precisament per això que hi hagué un temps que l'Esquerra combatia de la nostra revenguda combatit greument. I en aquests moments de guerra el que actua així és un traïdor i com a tal se l'ha de tractar.

Em als ideals del nostre Partit que podrem sanear la terraguada i guanyar la guerra! (Una ovació)

subratlla el breu discurs de Josep Andreu.

Tot seguit Lluís Mestres, com a president de l'acte el dona per acabat enmig de l'entusiasme de la multitud que emplenava de gom a gom el local.

DE RETORN

Una vegada acabat l'acte i en gran nombre els congressistes que marxaven altra volta els seus llocs d'origen. Nostres que també no fem tenim prou feina amb el nostre cotxe d'obrir-nos pas entre el gran nombre d'autocars que envaien la carretera.

Salutacions de cotxe a cotxe tot fent volar les banderes i en cada rostre hi endevinem una gran fe en el Partit, en els seus principis i en els seus homes.

El darrer autocar que deixem anar és a l'Aldea i els congressistes ens saluden amb el puny enlaira...

QUE OPINEU DEL CONGRES?

Hem cregut que seria d'interès recollir la impressió que havien tret d'aquest Primer Congrés alguns dels homes més representatius del Partit a les Comarques de Tarragona, i que han assistit al gran comic:

Heus ací el que ens han contestat:

ROVIRA I VIRGILI

«Men n'enduc una doble impressió d'optimisme democràtic i català. El nostre Partit és fortíssim, perquè no depèn de carnis ni de moviments de temporada, ans bé interpreta el més profund i més constant de l'ànima catalana i respon a les seves necessitats d'ideal i de vida.

He tingut la sensació de trobar-me en contacte amb el poble i de confirmar la meua fe en els destins nacionals de Catalunya. Només desitjo que en el vinent Congrés la veguera de Tarragona hi pugui representar amb la presència dels delegats de l'Alt Penedès i Garraf, i així haurem entrat a la ja morta província.»

LLUIS MESTRES

«Per haver-me creat políticament en el si de les comarques tarragonines no m'ha sorprès l'èxit assolit pel Congrés. Jo coneix el temps republicà, democràtic i catalanès de les nostres terres i sabia que a la primera oportunitat demostraria d'una manera clara com sent i pensa el Partit. Encara que sembli immobilitat em permeto brindar aquest exemple a la totalitat de la democràcia catalana, per tal que es posi dempeus.

A remarcar també l'absoluta identificació del Partit amb el qui en fou un dels fundadors: el President Companys.»

MIQUEL CUNILLERA

«Aquest Congrés ha estat la prova més palès de la potencialitat d'E. R. C. I ens ha demostrat palpablement quines són les possibilitats del nostre partit i com aquest és encara l'únic partit majoritari de la nostra terra i qui ha de donar les consignes de cada moment que el poble català reclama per tal de seguir el camí alliberador de Catalunya.

Mentria si no digués que m'han impressionat profundament les llargues sessions del Congrés amb la tensió i l'entusiasme que hi han impetit els delegats.»

JOSEP ANDREU

«M'ha causat una impressió excel·lent com a exponent del desig de les nostres masses de constituir un Partit orgànic amb un congrés ideològic que permeti orientar ràpidament els enormes problemes que té plantejats Catalunya.

Qui dubti de la nostra força, que vegi l'enorme quantitat de ciutadans que han concorregut a aquest Congrés.»

MARTI ROURET

«Esquerra Republicana de Catalunya, tant pels ideals que propugna com per la dignitat amb què els defensa, torna a ésser de nou, i serà per molt de temps, l'instrument de govern més efectiu amb que pot comptar Catalunya i la República. Cal només que sàpiga mantenir, com sempre, el

contacte amb el poble del qual ha de recollir-ne tothora les inquietuds i rebre'n l'escalf, perquè les seves actuacions responguin des de tots els llocs, a les seves necessitats.

Perquè això sigui factible és altament necessària la celebració de Congressos com el que s'ha celebrat la Federació de les Comarques Tarragonines, el qual desitjaria que servís d'estímul a les altres Federacions del Partit i al Partit mateix a l'objecte que no restés mai desvinculat de les masses populars.»

J. BENET PINYANA (Cap de la minoria d'E. R. C., a Tortosa)

«Segurament que és l'acte polític més important i més seriós que s'ha fet a Tortosa. Cap partit polític ni sindical obrera no ha pogut organitzar un acte de la transcendència i importància com els que ha celebrat aquest dies E. R. C.»

FRANCESC CABANES (President de l'E. R. C., a Tortosa)

«Ha estat el que esperàvem: un triomf gloriós del nostre Partit, i, per tant, de Catalunya i de la República.»

LLORENÇ (De la Comarca del Priorat)

«Una prov. més de la vitalitat grandiosa d'Esquerra Republicana a les comarques de Tarragona.»

RAMON SANAHUJA (Del C. Executiu de la Federació i director de «Llibertat»)

«Allò més interessant d'aquest Congrés ha estat la passió amb que s'han discutit tots els assumptes. Una altra cosa que ha produït satisfacció és la gran competència que han donat prova tots els assembleístes que han tractat a fons algun tema. El nostre Partit és més ric que mai en homes capacitats.»

NOGUÉS I BISET

«Es un acte magnífic. Es la manifestació viva d'un poble que sap on vol anar i que vol. Que els homes representatius de l'Esquerra Republicana de Catalunya no hi perdin un desfici, ja que seria fatal per a l'esdevenidor de Catalunya i de la República.»

FARRERES I DURAN

«Tal com havia anunciat, aquest Congrés ha servit per a palesar la gran vitalitat del nostre Partit, indiscutiblement majoritari a les Comarques Tarragonines, i al mateix temps, ha assenyalat el veritable camí de la Revolució constructiva, esmentant errors no imputables a nosaltres, i aportant conclusions que són una nova orientació per al futur de Catalunya i de la República.»

GOVERNACIO

EL «CANARIAS» A LA VISTA

El conseller de Governació Antoni M. Sbert, parlà ahir al migdia amb els informadors. Els manifestà que el grup d'informació de Defensa de la Conselleria li havia comunicat que a les nou del matí havia sortit un vaixell mercant protegit per un guardacostes i que a unes cinc milles del port havien vist el vaixell fàccis «Canarias».

PALAU DE JUSTICIA

RETURN D'UN JUTGE

Ha tornat de La Floresta (Lleida), el jutge senyor Galbe després d'insubordinació amb motiu dels incidents ocorreguts als col·lectivitzadors de les terres d'aquelles comarques amb els propietaris de les mateixes.

El jutge esmentat ha pogut aconseguir que es posessin d'acord, és nomenat una junta municipal formada per integrants d'una i altra banda i que les divergències les resolgués el Tribunal Popular.

AJUNTAMENT

ELS QUE INFRINGEIXIN EL REGLAMENT DE CIRCULACIO EL SERA RETIRAT EL PERMIS PER A CONDUIR

«Divendres propassat —diu una nota de la Conselleria Regidoria de Serveis Públics— calgué lamentar dos accidents mortals de circulació, que aquest fet s'hagi produït en la nostra ciutat quan l'Ajuntament posa tot el seu afany en normalitzar el tràfic per a major seguretat dels automobilistes i els viants, és quelcom altament descoratador. Aquests fets lamentables demostren que encara hi ha automobilistes que no s'han adonat de la necessitat de controlar llurs impulsos. I també demostren que hi ha viants que no prenen cap mesura de precaució per tal de posar en seguretat llur vida.

Aquest estat de coses ha d'acabar-se per al bé de tots, i les Conselleries de Serveis Públics i Vigilància Municipal de l'Ajuntament de Barcelona estan disposades a actuar amb la màxima energia.

Per aquest motiu hom recorda el contingut del Ban aparegut el dia primer de juny propassat, en el qual, entre altres coses, està disposat que els conductors tenen l'obligació de posseir llur títol de conductor en regla, i que els vehicles han d'anar equipats amb frens de funcionament perfecte, i que la part mecànica del vehicle, sobretot en allò que es refereix a la direcció, no ha de tenir cap defecte.

També en l'apartat a) del mateix Ban, i en allò que es refereix a les velocitats, diu el següent: «Tot conductor de vehicle ha de complir amb cura, i servir sempre una velocitat inferior a la que sigui superior ni inferior a la que es propi i raonable en cada cas. En tot moment tindrà en consideració les dificultats inherents al tràfic, les proporcions dels carrers i les seves facultats de control del vehicle. Així mateix tindrà en compte els vehicles que hi van al costat.»

GOVERNACIO

La velocitat màxima legal, sempre que no hi hagi un advertiment en contra, serà de 40 quilòmetres l'hora, excepte en els carrers on l'amplada de la calçada no permeti el pas de més de dues columnes de vehicles, en el qual cas la velocitat serà de 25 quilòmetres l'hora.

Tot conductor de vehicles, sigui qual sigui, i en qualsevol indret, que vagi a una velocitat superior a 40 quilòmetres per hora, serà considerat infractor.

Cap conductor no conduirà, en travessar les cruïlles, o en efectuar un canvi de direcció en carrers o avingudes, a una velocitat superior a 20 quilòmetres l'hora.

Diu el mateix Ban: «Per obligar els conductors de vehicles a complir les anteriors disposicions, els infractors seran castigats d'acord amb la següent gradació: Falta lleu: Retirada temporal del carnet de conductor.

Falta greu: Prohibició absoluta de conduir, i passar el tant de culpa als organismes de justícia.

S'entendrà per falta lleu la infracció per primera vegada de qualsevol de les anteriors disposicions, sempre que no ocasioni accidents o desperfectes en la via pública.

S'entendrà per falta important la reincidència en la infracció per falta lleu.

S'entendrà per falta greu tota infracció que ocasioni accidents o desperfectes en la via pública.

Cal, doncs, ho repetim, que pel bé de tots hom s'atengui al que està reglamentat, ja que en cas contrari es procedirà contra l'infractor d'una manera inexorable, car així ho reclamen la seguretat i la vida dels ciutadans de Barcelona.

EXERCIT DE L'EST

ALVAREZ DEL VAYO CELEBRA UNA CONFERENCIA AMB EL GENERAL POZAS

A la Quarta Divisió, els periodistes foren rebuts per l'ajudant del general Pozas, que confirmà el començament de guerra de l'Exèrcit de l'Est del dimenge, i digué que havien continuat els combats a Mont Otulia i a El Cueto. S'ocasiona en a l'enemic nombroses baixes.

Visitaron durant el matí el general Pozas, entre altres, el coronel Gasasús i el delegat marítim Antoni Torres. A la tarda el senyor Pozas celebrà una conferència amb el comissari de l'Exèrcit republicà senyor Alvarez del Vayo.

Informació de l'Estranger

"Anglaterra no exerceix cap control a la Mediterrània" ha reconegut el propi Eden

(Ve de la 1ra. pàgina)

«El senyor Eden està informat de la situació dels valxells de guerra alemanys i italians davant de les costes espanyoles, i pot dir-nos si prop d'ells hi ha valxells anglesos?»

El ministre d'Afers Estrangers contesta:

«Actualment no hi ha cap valxell de guerra alemany a la Mediterrània. He de reconèixer, però que Anglaterra no exerceix cap control a la Mediterrània, si bé continua exercint-lo a l'Atlàntic.»

A continuació, i en referir-se a una pregunta formulada per Lloyd George, Eden continuà dient:

«És veritat que a la frontera portuguesa estan suspeses les funcions d'observació, però també és cert que el decret en virtut del qual actuen els observadors, continua en vigor. Per tant, no pot dir-se que a la frontera portuguesa es pugui exercir lliurement el tràfic.»

Després, el diputat conservador Sandys, preguntà:

«S'ha dit que el reconeixement de la bel·ligerència no és incompatible amb la no intervenció. Aleshores, gha pensat el Comitè de no intervenció en la manera de fer un acord en virtut del qual el reconeixement dels drets de bel·ligerència no substitueix el control, sinó que constitueix un complement?»

A la qual pregunta, Eden ha respost:

PRESENTACIONS

Tots els individus pertanyents a Batalló expedicionari d'Àpies que no facin la seva presentació, en el termini de 48 hores a la 3a. Divisió Voroslov (Sarrià) seran considerats com a desertors i castigats d'acord amb el Codi de Justícia Militar.

Interessa amb urgència saber si està hospitalitzat, a noves de l'Amat Marcé Martínez, caporal de la 2a Divisió, (abans Juvet) cinquè Batalló, quarta Secció, primera Companyia. Tota classe de detalls o comunicacions a la seva germana Coma Mercé Martínez, Lluís, 11, tercer primera, Barcelona.

Hauran de presentar-se amb urgència a la Caserna general de l'Exèrcit de l'Est, secció d'Artilleria, els tinent d'Artilleria en campanya promoguts a aquest carrec al «Diari Oficial» núm. 130, pendents de rebre llurs credencials de destinació.

LA INCCORPORACIO A FIDES DELS OBRERS D'INDUSTRIES DE GUERRA

«En virtut del Decret aparegut a la «Gaceta» de la República del dia primer del corrent mes sobre la incorporació a files del personal empleat en la fabricació de material de guerra, es posa a conecement de les fàbriques i tallers de Catalunya dedicats a la producció d'armament, municions, explosius i productes químics d'aplicació a ells, objectes d'òptica de guerra i primers materials o elements per a les fabricacions anteriors citades, que hauran de presentar a la Delegació de la Subsecretaria d'Armament del Ministeri de Defensa Nacional, situat a Barcelona, al carrer de Provença, núm. 228, una relació signada per la direcció responsable de les fàbriques, de personal tècnic i obrer, i feteat per ordres anteriors d'incorporació a files, en la qual es faci constar l'especialitat de cadascun i el grau que ocupa en ella, així com també la facilitat o l'absència de substitut per altres tècnics o obrers especialistes que tingui; i sollicitat treball a les respectives fàbriques, foneries i tallers, per a seguir sotmeses a resolucions militars.»

La veracitat de les dites relacions serà comprovada per la Inspecció de la fabricació d'aquesta Delegació i les infraccions es castigaran d'acord a la llei.

En el succés, tan prompte es disposi a la «Gaceta», una incorporació, es cursarà a aquesta Delegació la relació anteriorment citada en un termini de tres dies.»

LES OFICINES DEL COMISSARIAT D'INTENDENCIA

Es fa avinent a tots els comissaris de les Prefectures Administratives Comarcals, així com als altres comissaris afectes al Cos d'Intendència, que els oficines del comissariat d'Intendència de l'Exèrcit de l'Est, han quedat instal·lades a l'edifici de l'avinguda del 14 d'abril núm. 482, quart, segona.

ORDRE PUBLIC

DE VALENCIA, TORNA EL COMISSARI GENERAL

Ha retornat de València, el Comissari general senyor Félix Carreras, el qual estigué conferenciant una llarga estona amb el Cap Superior de Policia.

PER VOLER PASSAR LA FRONTERA SENSE PASAPORT

La policia de Portbou procedí a la detenció, al moment que tractaven de passar la frontera, d'Aurel Molia Vidal, de 24 anys; Josep Santacreu Verdú, de 29 anys; Manuela Mercader Bonhora, de 24. Els dos primers naturals d'Alcoi i la tercera de València. Manifestaren que es dirigien a França a la recerca de treball, car a Espanya no podien trobar-ne.

Entre els tres portaven, en bitllets del Banc d'Espanya, 126.415 pessetes. Tots eren de mitj pessetes i la numeració correlativa.

No saberen explicar satisfactoriament d'on els havien tret.

TROBALLA DE 3970 PESSETES EN PLATA

La policia, en practicar un registre a Puigcerdà, trobà 3970 pessetes en plata i diversos objectes d'or. Tot fou posat a la disposició de la Delegació d'Hisenda.

«No crec que ací sigui un indret a propòsit per a discutir aquesta qüestió, però de totes maneres, la situació d'Espanya és veritablement especial, a causa de la gran quantitat d'estrangers que hi ha.»

EDEN AFIRMA QUE LA INTEGRITAT TERRITORIAL D'ESpanya SERA GARANTIDA

Londres, 4. — Eden, en el discurs que pronuncia ahir a Coughton, declarà que el principal objecte de la política britànica consistia a limitar la guerra civil a Espanya.

Afegí: «De totes maneres ens guia un altre interès: el manteniment de la integritat territorial d'Espanya. Que ningú no posi en dubte el que això significa per a nosaltres. Aquest punt de vista és compartit per les dues parts bel·ligerants a Espanya, sigui la que sigui la seva base de divergència. Podem comptar amb el nostre suport en tots llurs esforços per a conservar l'esmentada integritat territorial.»

El ministre d'Afers Estrangers anglès digué, també, que la Gran Bretanya desitja sostenir relacions amistoses amb Espanya, qualsevol que sigui la seva forma de Govern, i subratlla que l'obra humanitària d'Anglaterra no es limita solament a un camp.

Després de dedicar unes paraules a l'amistat franco-britànica, Eden declarà que Anglaterra se sent orgullosa de les relacions amistoses que manté amb els Estats Units.

CONFERENCIES ENTRE DIPLOMATES

Berlin, 5. — L'ambaixador d'Anglaterra a Berlín s'ha entrevistat amb von Neurath, per tal de tractar de les negociacions en curs sobre la no intervenció a Espanya.

París, 5. — Delbos ha rebut avui l'ambaixador d'Espanya, senyor Ossorio i Gallardo, i el ministre de Suïssa, senyor Duman.

Londres, 5. — Corbin, ambaixador de França, procedent de París, ha arribat aquesta tarda a Londres. Es considera que demà mateix s'entrevistará amb el senyor Eden.

PORTUGAL S'ADONA DEL CAOS DIPLOMATIC FEIXISTA

Lisboa, 4. — El capità Jorge Bello Moniz, director del Radió Club portugués, institució al servei dels facciosos espanyols, pronuncià ahir davant el microfon un important discurs i tractà de la situació plantejada per les recents discussions davant el Comitè de Londres.

L'orador digué que tenia grans dubtes que l'actitud d'Alamania d'Itàlia hagi agradat al Govern de França, ja que totes les maniobres portades a cap per la diplomàcia feixista i nazi han perjudicat la situació internacional de l'Espanya facciosa a benefici de la política italo-alemanya.

Bothelo es dona compte que Itàlia i Alemanya no desitgen que Franco faci amistats particularment pel costat d'Anglaterra.

CALMA A LONDRES MENTRE ES CERCA EL PROCEDIMENT DE SALVAR LA NO INTERVENCIO

Londres, 5. — (Impressió diplomàtica a mitja nit, del nostre corresponsal especial). — El senyor Corbin, ambaixador de França, ha

retornat aquesta nit a Londres, i es preveu una entrevista imminent d'aquesta personalitat, amb Eden, per tal de tractar de la qüestió del control per a la no intervenció.

Segons indicacions recollides als cercles diplomàtics de Londres, no sembla que fins ara s'hagi preparat pel canvi anglès un nou projecte destinat a substituir el pla de control franco-britànic, rebutjat pel Reich i per Itàlia.

D'altra banda, els delegats alemanys i italians, malgrat llurs declaracions en qualsevol direcció que «acollirien amb simpatia» tot projecte que els fos presentat, no semblen per ara inclinats a formular noves proposicions.

Així, doncs, es presumeix als cercles diplomàtics normals que es del·laxarà al procediment anglès del Comitè de no intervenció, la cura d'aportar elements per a la solució. Dit en altres paraules, la situació sembla plantejar-se de la següent manera: després que els membres de l'organisme de la no intervenció s'hagin pronunciat sobre els plans francobritànics i italo-alemanys la discussió general pot ésser que permeti la presentació de certes suggestions. Aquestes suggestions seran presentades al Subcomitè per tal que aquest hi demani quines són apropiables i quines no ho són.

Aquesta és la impressió regnant aquesta nit a Londres. Tactament cal tenir en compte que atans a la reunió del Comitè, la data de convocatori del qual no ha estat fixada encara, algun membre pot formular suggeriments. El que sí és cert és que per ara no se'n formula cap.

Als cercles autoritzats s'ha previst l'actual situació com de relativa calma, si es té en compte el desig de quasi tots els membres del Comitè, de salvar la no intervenció i el seu organisme.

EL GOVERN ANGLÉS HA TRACTAT DE LA QÜESTIO DE LA NO INTERVENCIO

Londres, 5. — La reunió celebrada aquesta tarda pel Gabinet a la Cambra dels Comuns ha durat quasi una hora, i ha estat dedicada en quasi tota la seva totalitat, a l'exposició feta per Eden, sobre la qüestió de la no intervenció, tenint en compte els elements recollits d'ençà de la darrera reunió del subcomitè.

Eden ha posat els seus col·legues al corrent dels sondeigs portats a terme a les capitals interessades pels ambaixadors d'Anglaterra, a fi de cercar una ràpida solució.

Després de la reunió ministerial, als cercles parlamentaris es posava de manifest que el discurs pronunciat dissabte passat per Eden a la circumscipcio de Warwickshire contribuï a apaiagar els esperis, i donà peu a un eventual compromís la fórmula del qual no ha estat trobada encara.

El Comitè Executiu del grup parlamentari laborista s'ha reunit, per la seva banda, aquesta tarda, per tal d'examinar l'oportunitat de provocar un debat de política exterior. Els reunits han considerat que aquest debat no tindrà cap utilitat si s'efectua abans de la reunió del Comitè, i que per tant, era preferible esperar l'evolució de la situació, abans de provocar-lo.

Comentaris a les proposicions italo-alemanyes

TOTA CONCESSIO ALS ESTATS FEIXISTES AUGMENTA LLURS APETENCIES ADQUISITIVES

Moscou, 4. — Comentant la proposició germano-italiana davant el Comitè de Londres, la «Pravda», escriu: «Una de les principals reivindicacions dels intervencionistes consisteix en el reconeixement a Franco del dret de bel·ligerència. Donar satisfacció a aquesta reivindicació significaria una legalització de la intervenció, i una declaració de guerra dels Estats feixistes contra l'Espanya republicana.»

A Londres es cerca una solució al conflicte partint de la base d'arribar a un acord amb els Estats feixistes, i s'obliga que tota concessió als esmentats Estats té com a conseqüència fatal un augment de llur apetència.

Per la seva part l'«Alvostia», diu: «La proposició esmentada supera per la seva insolència i el seu cinisme tot el que Itàlia i Alemanya s'han atrevit a presentar fins ara com a base de discussió.»

L'INACCEPTABLE «PLA CONSTRUCTIU» ITALO-GERMANIC COMENTAT PER «LE PETIT JOURNAL»

París, 5. — El cronista de política internacional del diari «Le Petit Journal», Paul Ristheuer, examina els resultats de les darreres reunions del Comitè de Londres, i diu: «El Comitè de no intervenció ha entrat en la fase de la seva agonia. La cosa era, per altra banda, previsible, i els diaris berlinesos que reflecteixen l'opinió dels medis polítics, diuen que «tot Alemanya està estabuint decebuda perquè ha sol·licitat i Hitler», no aconseguiran convèncer les masses nazis.

Cadascú sabia que la proposició era inacceptable; és per això que havia estat feta.

Malski, delegat de la URSS, ha declarat, amb molta serenitat i la injustícia flagrant que representa el pla italo-alemany.

«Si fos reconeguda la qualitat de bel·ligerent a Franco, aquest, amb l'ajut dels seus aliats, aconseguiria el domini de la mar i podria establir un bloc completament davant les costes governamentals.»

El resultat seria molt senzill: Franco, tenint el domini de la mar, podria importar dels seus aliats estrangers tot allò que necessita: homes, armes, municions, avions, etc.

En resum, el torpedament im-

Les aversions dels artistes de cinema

No hi ha artista de cinema que no tingui la seva fobia o aversió. Algunes d'elles són còmiques; unes altres revesteixen caràcters de tragèdia.

Per exemple, observant els artistes que componen el repartiment del film Paramount «El crim de la Universitat» (Murdre Goes to College), trobem en ells una varietat de manies o aversions.

Lynne Overman declarà que avorria les ones que flueixen al carrer i Marsha Hunt digué el mateix dels automobilistes que toquen la botzina continuament.

Roscoe Karns manifestà un odi pronunciat pels veïns que posen en marxa el seu aparell de ràdio a primera hora del matí i el delen tocant fins que se'n van a dormir.

Astrid Allwyn reserva la seva aversió per als artistes que s'emmetzen fins a un punt dels seus èxits que oblidin per complet els seus companys menys afortunats.

Harvey Stephens declarà que la seva principal aversió són els despesadors, i en particular els que posseeixen certs veïns que tenen el mal costum d'aleixar-se a punta de dia.

En el «set» de «Comenzó en el propi» trobem Carole Lombard que ens manifestà que l'horroritzaven els vestits vermells que tan populars s'han fet a Hollywood.

Per a Fred MacMurray una de les calamitats de la vida moderna és el «telefon» diu que quan parla amb algú li agrada poder mirar la cara al seu interlocutor.

Les faldilles llargues són el pesonero de Dorothy Lamour perquè amb freqüència s'enganxen als talons de les seves sabates.

Entre els artistes que participen en la producció de «Almas en el mar» varem obtenir declaracions de George Raft i Gary Cooper. El primer manifestà una gran aversió pels periòdics que fan preguntes indiscretes i el segon pels llocs es-taberts a les ciutats per a guardar automòbils dels preus dels quals sempre acostumen ésser exorbitants.

A Bing Crosby el molesten les persones que li demanen informes confidencials prop de les curses de cavalls. A Greta Garbo la molesten les entrevistes. En canvi a Bob Burns no el molesta res ni sent aversió per ningú o, almenys, així ho diu ell.

CLARK GABLE

«Si al principi no aconseguíu èxit en una empresa, no desmoleu... proveu, proveu una altra vegada».

Aquesta és la màxima moral que podria treure's en examinar la vida de Clark Gable, nascut a Cádiz, petita ciutat d'Ohio, un dia 1 de febrer.

En morir la seva mare, Clark cantava sols sis mesos. Els parents que posseïen una granja a Pensilvània, recolliren l'infant. El seu pare s'ocupà poc del petit, i quan l'infant tenia ja cinc anys, tornà a casar-se...

A la granja transcorregué la infància molt tranquil·la per al noi, si bé quelcom solitari... no hi havia cases dels voltants i Clark es criava sense amics o companys de joc in-

ROSS ALEXANDER

Prototipus de la joventut moderna al cinema i a la vida real

Ross Alexander va néixer a Nova York el dia 27 de juliol del 1907, i aquest és el seu nom veritable. Assistí a l'Escola Model i després a la Superior Erasmus. En aquells temps s'interessava molt per l'esport americà (basketball) i per la natació. Diu que ja en la seva més tendra joventut li agradava molt el drama. Amb tot, no l'estudià seriosament, fins que, segons el que el mateix confessa, l'expulsió de l'escola, quan sols tenia disset anys d'edat.

Alexander explica que la sensació de dolor que li va produir aquella expulsió del Col·legi i la manera com va sentir en la seva ànima aquella impressió, motivà la seva creença que el tenia capaç per a sentir profundament i que el que necessitava per a fer-se valuosos en l'escena era preparació dramàtica. Aprofità el temps tan admirablement en aquells cursos tan aviat com li fou possible començà a cercar mitjans d'aconseguir d'èsser presentat en escena com ho somnia.

No ha estat fàcil per a Alexander ascendir en la seva carrera cinematogràfica, puix que és un d'aquells éssers que no creuen en les recomanacions ni en l'ajut d'altri, i mai no ha tractat d'aconseguir un protector. Començà com a extra, va fer paper en els quals la seva aparició al llenguatge tan breu que si una persona de les concurrents d'un teatre es prenia un instant per badallar... ja el paper d'Alexander havia acabat quan l'espectador acabava el seu badall.

Amb tot, quan arribà el moment de cercar un jove atractiu, que posseís naturalitat i desimboltura a l'escena, que tingués bona estatura i a més fos molt simpàtic, per tal d'actuar com a company de Dick Powell en «La Generalitat» o «El paseo del Amor», Ross Alexander feu selecció nat per a aquell paper, i cal veure

com aprofità l'oportunitat el jove i com es fixà tothom en la seva actuació! Aquell fou el veritable principi de la seva carrera, després, ja el coneixíem i la seva correspondència augmentava continuament.

La seva primera oportunitat a les taules fou deguda a l'ajut que li va prestar Blanche Yurka. Ha exercit papers en obres que tingueren èxit a Broadway, entre les quals esmentarem «Vivamos alegrement» (Let us Be Gay), «Aquello se llama gratitud» (That's Gratitude), «Después de ma-

wood són Henry Fonda i Theodore Newton.

No dibuixa, canta o balla, i mai no ha visitat un país estranger; els vestits elegants no desenvolien el seu interès, però més s'estima els sastres de Nova York. El seu color favorit és el blau marí.

Potser la més valuosa de les seves bones qualitats és la franquesa del seu caràcter. És un gran amic. Mai no parla malament de ningú. En pren la vida en broma i seriosament, però quan el mortifica quelcom els seus

Posseeix una interessantíssima residència a Hollywood, on té gallines, ancs i cabres. El servei domèstic de la seva llar consisteix en un cuiner, un criat i un jardiner. Un Lincoln i un Ford modern són els automòbils que posseïx.

No té lot, ni casa de camp, ni «bungalo» a la platja i no fa projectes financers per a l'esdevenidor. No col·lecciona primers exemplars, ni valuosos edicions... solament deutes. No és supersticiós i no creu que una mascota li pugui portar sort.

En dir que col·lecciona deutes, tracta d'expressar l'afició a retenir els pagaments de tot el que compra. Sap que ha de pagar-los, i ni per un moment no pensa quedar-se amb el que no és seu, però com que sempre, tot el món estusiasma els artistes perquè comprin tal o qual cosa, ell diu:

—Està bé; jo no volia comprar-lo.

Ross Alexander, és un home casolà i demòcrata. Vegeu-lo a casa seva refrescant-se amb cervesa per a mitigar el calor de l'estiu

fianna» (After Tomorrow), «Ya se murió la cigüeña» (The Stork is Dead), «Se terminó la fiesta» (The Party's Over), «No se hacen preguntas» (No Questions Asked) i altres moltes produccions. El seu paper predilecte al teatre és el que va fer en «Después de mañana». També va aparèixer amb famoses companyies a Boston i a Louisville.

Després de la seva aparició al llenguatge concentrat tots els seus grans anhelos a arribar a tenir complet èxit al cinema. A més del teatre i del cinema, li agrada la música. Amb tot, no toca cap instrument musical. Diu que no té qualitats especials fora de la seva habilitat d'actuar, i si per casualitat hagués de deixar d'ésser actor, probablement es moriria de fam.

Els seus favorits de les taules i de l'enginy són Helen Hayes i Spencer Tracy. Els seus millors amics a Holly-

wood són tempestuosos, encara que li passen aviat i ell torna a la seva calma habitual i al seu somriure franc. Quant a això que si abandonés el cinema hauria de morir de fam, no ho creiem, puix que Alexander posseïx una sòlida cultura, i encara que en les seves pel·lícules sembla superficial, és un gran negociant que mai no perd en cap jugada financera. És ric, encara que no fa alard de posseir fortuna, i viu en un ambient d'exquisida distinció, encara que ell se'n rigui d'allò que anomenem la societat elegant.

No s'imposi el sofriment de privar-se de lícits plaers, i no li agrada fer despeses amb excés. Entre allò que Alexander considera lícits plaers hi ha l'arribar ocasionalment diversos centenars de pesos a les curses de cavalls, o fer una extensa invitació a una festa que es prolongui fins que els convidats es desdormen al dia següent del començament de la celebració o divertir-se a més i millor fent bromes pesades als seus amics... Quant a la seva manifestació que no li agrada fer despeses amb excés, és quelcom que considerem molt problemàtic, puix que viu amb elegància i confort, i això costa diners, no sap dominar els seus anhels d'entrar en un joc d'atzar i és summament generós amb els seus familiars, de manera que no sabem a què es refereix quan diu que no li agrada fer despeses amb excés.

No observa cap dieta especial, i en general, no fa res extraordinari per a mantenir-se bé, excepte potser de la pràctica del tennis o la natació. El seu plat favorit és el bistec cru. Molt sovint cuina, perquè li dona un gran plaer veure els bons resultats que obté.

Aquest senyor m'insinua perquè em quedés amb el que volia vendre'm i ara, ja li pagaré quan em convingui.

El més original del cas és que el seu crèdit és esplèndid, ja que tot el món sap que, encara que retardi a pagar un deute, finalment tots els seus compromisos són coberts.

No té predileccions especials, però li plau la seva granja. Un tramvia elèctric en miniatura, amb senyals de llums, agulles, etc., està instal·lada a casa seva. Això omple una habitació completa i també molt del seu temps.

La seva estatura és de sis peus, pesa 150 lliures, el seu cabell és fosc i els seus ulls blaus.

Està contractat per Warner Bros. i les seves produccions més recents són: «La generalitat» (Flirtation Walk), «Los caballeros nacen» (Gentlemen Are Born), «Quizas es amor» (Maybe It's Love), «Hemos entrado en dinero» (We're in the Money), «Viva la marina», que encara no té títol en espanyol, i «Un sueño de una noche de verano», la qual exerceix el paper de Demetri.

No sabem quina de les seves dues característiques elogiades amb més entusiasme, si l'indomitable cadet que presenta en «Shipmates» Forneros amb els seus familiars, de manera que no sabem a què es refereix quan diu que no li agrada fer despeses amb excés.

Luise Rainer, la personalitat de la qual és plena de contrastos.

El seu pare, Heinz Rainer, era un prósper comerciant de grans activitats. Tal vegada degut a això, la infantesa de Luise Rainer transcorregué bastant accidentada, en constant tràfec de viatges per tota Europa, especialment Suïssa, Àustria i Itàlia. Aquells viatges varen ésser la seva gran escola.

La poesia formà, en part, el seu caràcter. Els versos de Goethe i de Schiller arrencaren als seus bells ulls llàgrimes d'emoió.

De petita li agradava cometre petites aventures i capitanejava una «banda» composta per llurs germans i diversos amics i amigues de la seva mateixa edat, i posava en discòrdia el barri sencer.

Acabada una de les seves malifetes, la tornaven a veure amb el seu posat d'esbojarrat noieta, amb més cara de no haver trocat mal cap plat, que d'ésser cap de colla de la rebeldia.

Això té encara els seus vestigis avui. Moltes vegades, com una entremaliada noieta, li agrada avalotar i cometre entremaliadures.

Així fou possible que un dia que per descurament deixà oblidada la corretja pertanyent al seu gosset Johnny a casa d'uns companys de treball, en anar a cercar-la i trovar-la absents, i la porta tancada, es ficà per una finestra, i després de recollir la corretja, sembrà el desordre i fíngi el pag d'uns lladres i causà la consegüent angúnia als propietaris.

Aquestes entremaliadures es troben en contrast amb la seva personalitat altament sentimental. Pe-

tista cinematogràfica té lloc en re- viure la figura d'Ana Held, en «El gran Ziegfeld», magnífic tribut que la Metro-Goldwyn-Mayer ret a la memòria del més famós dels empresaris del món.

Posteriorment a l'èxit d'«El gran Ziegfeld», se li ha assignat un paper en «La buena tierra», amb Paul Muni. És un nou drama, basat en la famosa novel·la de Pearl Buck, que descriu la vida xinesa i en el qual Luise apareix d'asiàtica.

Miss Rainer porta una vida activa, intensa de pensament i de treball. Té els ulls castanyos, i caracteritza la seva fesioma un gest infatigable. És una magnífica cuinera. Les seves creacions culinàries són el delit dels seus comensals, especialment els plats nacionals d'Austria.

Compta amb molt d'amic a Europa i a Amèrica, gairebé tots ells artistes o pensadors, músics, poetes i pintors i alguns tècnics de la indústria cinematogràfica.

Es difícil conèixer la seva opinió sobre l'amor. A qualsevol indiscreta pregunta sobre aquest tema, contesta invariablement: —No tinc molt a dir — respon, amb somriure enigmàtic.

Posseïx un magnífic xalet a Santa Bàrbara, on ha sabut recollir tot quant pugui ambicionar el seu temperament de vienesa, enamorada de la seva pàtria.

Hi ha un petit dictador en la seva vida: El famós i petit gosset escocès Johnny que amb els seus lladrucs i salts joganers sap imposar sempre la voluntat.

Té passió per al tennis i menysprea les multituds i l'etiqueta. El lloc preferent de la seva casa, li concedeix a una nodrida i selecta biblioteca que abraça milers de volums, de tota la literatura universal.

Les seves modestes anotes la influència de la seva preferent atenció pels ornaments de plata oxidada, i el seu color preferit és el vermell.

Al seu jardí la flor que regna és l'orquídea que tan bé lliga amb l'exquisit art d'aquesta nova estrella de la cinematografia.

LA CREU ROJA
ESPERA EL TEU
DONATIU
LLIURAL
A
LLURIA.95. ó
FIVALLER.2 ENTL.

PRESA DE POSSESSIO DEL NOU DELEGAT DEL GOVERN A LA CONFEDERACIO HIDROGRAFICA DE L'EBRE

Dissabte passat a les dotze, el nou Delegat del Govern a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, Sañi Gazo Burriel, prengué possessió del seu càrrec al despatx oficial de l'esmentada Delegació.

Li donà possessió del càrrec el Delegat sortint Alfred Just Gilmeno, el qual pronuncià un eloqüent discurs ple d'emoió, i assabentà el seu company de l'estat actual de la Confederació, de la labor realitzada durant la seva actuació, de les modificacions a efectuar i d'assumptes pendents.

Li contestà el senyor Sañi Gazo Burriel, el qual agrà les paraules i indicacions. A més digué que procuraria ésser digne successor del senyor Just. Tingué frases afectuoses i alenadores per a tots i assegurà que seria un company més. Estimulà a tots per tal que col·laboressin en l'obra comú de reconstrucció econòmica de l'Espanya lliure.

Amb aquest acte, que revestí una gran senzillesa, es feu càrrec del seu departament el nou Delegat Sañi Gazo Burriel.

Ajut a Euscadi

Fem avinent a tots els partits, sindicals, fàbriques, tallers, empreses comercials i tothom en general, que les diferents sèries de segells pro Ajut a Euscadi han estat posades a la venda per la Comissió Oficial Ajut a Euscadi, Passeig de P i Margall, 36.

L'EXPOSICIO D'ART CATALA A MEXIC

El Sindicat de les Arts Plàstiques prega a tots els artistes d'aquest Sindicat que en presentin obres, per a la projectada Exposició d'Art Català a Mèxic, que trametin a Secretaria, abans del dia 10, còpia del resguard lliurat per la Comissió.

Segell Pro Infancia
Concurs de Cartells

Aquesta Institució ens comunica que ha organitzat un Concurs de Cartells, les bases del qual seran facilitades a tota persona que ho sol·liciti, a les Oficines del Segell Pro Infancia, situades al carrer Consell de Cent, 365, tots els dies feiners de dos quarts de deu del matí, a dos quarts de dues de la tarda, i a dos quarts de sis a dos quarts de vuit del vespre.

En aquest concurs es concediran tres premis, el primer de 1.000 pessetes, el segon de 500 pessetes i el tercer de 300 pessetes.

La població de Catalunya en 1936

Aquest és el títol del llibre que acaba d'editar el Servei Central d'Estatística de la Generalitat de Catalunya.

Es tracta d'un llibre a gran format editat amb tota cura. Com el seu títol indica, es refereix a una matèria tan interessant com és la relativa al cens de la població. L'obra que comprèn 220 pàgines de text i 32 gràfics, es divideix en diferents parts.

En primer lloc figura una explicació relativa a la necessitat de l'obra, el Padró d'habitants, etc. Segueix després el detall dels municipis catalans, expressant municipi per municipi, el nom antic i actual, la comarca i regió a la qual pertanyen, d'acord amb la nova divisió territorial i el nombre d'habitants en 1920, 1930 i 1936 (aquest últim primer Padró de Catalunya autònom). La part següent detalla la població de Catalunya en 1936, per comarques i regions, després les agregacions i segregacions de municipis realitzades des del 1920.

Continua l'interès d'aquest llibre, per l'exposició, mitjançant quadres numèrics gràfics i comentaris, de l'evolució, a) dels municipis per categories, b) de les capitals de regió, c) de les comarques, i d) de les regions.

Després d'aquestes matèries figura la superfície territorial i la densitat per quilòmetres de cada comarca i regió, i finalment, la densitat per quilòmetres de Catalunya, en relació a la d'un bon nombre d'altres països.

Aquest llibre s'ha posat a la venda a les principals llibreries al preu de vint pessetes.

TRENCATS GUARIMENT
RAPID I ECONOMIC
ORTOPEDIA TEIXIDOR ARIBAU N.º 5

Voleu saber el que passa als fronts?
Voleu saber com es va crear l'exèrcit del Centre?
Voleu saber notícies bèl·liques i instructives?

COMPREU «EXERCICI DEL POBLE»
La Revista que està de venda a tots els quioscos, al preu de 0'30 cèntims. Ja ha sortit el número 4

COMARQUES

REUS

ROBES PER A L'HOSPITAL
La Inspecció de Vigilància, ha lliurat a l'Hospital Intercomarcal, una gran quantitat de mantons, flassades, llençols, tovallols, plats i altres atuellis domèstics, tot el qual fou trobat al local del POUH al veïnatge de Montbrió.

Ha estat constituïda la Secció de Carriers Urbans de la U.G.T. afecta al Sindicat Nacional respectiu, i compta amb la immensa majoria dels que exerceixen aquests càrrecs.

La Conselleria de Treball, té cura de facilitar els impressos per estendre el certificat de Treball, disposat pel Govern de la Generalitat.

A partir del dia primer de juliol fins al 31 de mateix mes, s'efectuarà el cobrament del primer i segon semestre de les contribucions, rústega, urbana-fiscal, industrial i patents de circulació d'automòbils.

Ha estat a Reus amb l'objecte de visitar l'església romànica d'Alcover que s'enfonsa fa pocs dies, el senyor Gudol, cap dels serveis de conservació dels Monuments històrics de Catalunya.

Continuant la tasca de recollir les armes de la rera guerra, les forces d'Ordre Públic d'aquesta Comissaria es desplaçaren als diferents pobles d'aquesta comarca per a portar a terme el seu començament. En cap dels no s'ha registrat el més mínim incident.

El dia 21 del corrent mes començà a l'Institut d'aquesta ciutat un curs de classes per a obrers.

Constituiren un remarcable èxit les festes que a profit de l'Exèrcit Regular Popular, es celebraren al local d'estiu del Poment N.º.

El nou Consell Municipal del veïnatge de Riudoms, ha estat elegit de la següent forma: Alcalde-president, Josep Torrel, E. R. C.; segon alcalde Antoni Mas, P.S.U.C.; tercer alcalde Domènec Monserrat, A. C. R.; quart alcalde Salvador Solanas, E. R. C.; consellers: Josep Escoda, E.R.C.; Josep Sentís, P. S. U. C.; Tomás Domingo, C. N. T.; Ventura Junyart, U. R.; Joan Domingo, C. N. T. i Conrat Gispert, C. N. T.

Ajut a Euscadi

Fem avinent a tots els partits, sindicals, fàbriques, tallers, empreses comercials i tothom en general, que les diferents sèries de segells pro Ajut a Euscadi han estat posades a la venda per la Comissió Oficial Ajut a Euscadi, Passeig de P i Margall, 36.

L'EXPOSICIO D'ART CATALA A MEXIC

El Sindicat de les Arts Plàstiques prega a tots els artistes d'aquest Sindicat que en presentin obres, per a la projectada Exposició d'Art Català a Mèxic, que trametin a Secretaria, abans del dia 10, còpia del resguard lliurat per la Comissió.

Croley
DANDY

Clark Gable, el famós astro del cinema, que tantes vegades hem admirat

fantils. Un dia el seu pare li presentà la seva madrastra, i des del primer moment el noi deixà a part tota temença ridícula, i es declarà conquistat... Tan bona impressió li produí, que no tingué inconvenient d'anar a viure amb ells... I no tingué ocasió de penedir-se. La seva madrastra es portà com a tal, i fou per al noi solitari i tímida, una amiga i confident fidel.

Als vuit anys, Clark ingressà en una Escola Superior i de seguida digué que volia ésser metge. Passaren els anys... Clark es col·locà en una oficina... A les nits anava a un curs d'estudiants de medicina organitzat per una gran Universitat.

Una nit es trobà amb dos antics amics... Eren actors i l'invitaren a presenciar la funció dels de bastidors, l'espectacle l'emoionà, i tingué una gran revelació... Ja no volia ésser metge, volia dedicar-se a l'escena.

Passà molts dies rondant el teatre, sense atrevir-se a entrar. Per fi es decidí i es dirigí al director. Als pocs dies la treballava d'extra en algunes comèdies. Sobrevingué aleshores la mort de la seva madrastra... la pena fou molt gran. Van vendre la granja que tants records despertava en ells, i al fi Clark s'enrolà en una companyia ambulante i viatjà. Representà

Arribà a Califòrnia... va voler treballar a Hollywood, com a extra, però no l'acceptaren... «Sou massa alt» li digueren. Passà dies de desesperació, però l'esperança mai no l'abandonà. Per fi un dia es presentà a «Romeo i Julieta», i era necessari un grup de dotze soldats ben alts i marials. Aquesta fou la seva oportunitat. Després anà ascendint a poc a poc. Un dia es presentà a l'«El precio de la gloria» i l'actor que interpretava el paper principal, es posà repentinament malalt. Clark es sabia el paper de memòria, i l'exerci en lloc seu, fou un èxit... seguí treballant en el teatre junt amb actors tan famosos com Lionel Barrymore, en els descansos del seu treball en el teatre, acceptava algun paper d'extra en pel·lícules. «La viuda alegre», amb John Gilbert i Mae Murray, fou la primera que com a tal intervingué.

Després passà a Nova York, i des de la seva primera aparició al Broadway, conquistà els públics. Les seves interpretacions causaren sensació, i el nom de Clark Gable ganava fent càrrec. Lionel Barrymore veié un dia una de les obres que Clark millor interpretava... recordà el jove i li proposà una revista als Estudis - Metro Goldwyn

Mayer, per a sotmetre's a una prova. Clark ho acceptà sense moltes esperances. Li preguntaren si sabia pujar a cavall, puix que per a una propera pel·lícula necessitaven un bon genet. Clark afirmà serenament saber muntar molt bé... i després de la conversa, llogà un cavall, i marxà al camp a aprendre a muntar. Interpretà aleshores un petit paper en una pel·lícula, però ja els directius de la Metro Goldwyn Mayer es fixaren molt amb ell per tal d'obtenir-li un contracte en ferm.

Aquí començà ja la seva meteòrica carrera envers l'èxit. La seva interpretació de gangster en «Danzad locos, danzad», comogué tota la colònia cinematogràfica d'Hollywood. Després d'aquest vingué el «reporter» en «Los seis misteriosos». I per fi, com a màxima consagració de la seva personalitat i del seu tipus característic, «De pura sangre».

Després la seva creació de «El jugador» en «Alma libre», confirmà el seu èxit. Com «Steve» en «Títanes del cielo» causà sensació. Treballà junt a Greta Garbo en «Susan Lennox», amb Joan Crawford, en «Posesión», i amb Norma Shearer en «Extrano Intervalo». Amb Jean Harlow, en «Tierra de Pasión» i «Tu eres mío». Amb Helen Hayes en «La hermana blanca» i «Vuelo nocturno».

Segueix després una llarga llista de triomfs sempre junt a grans estrelles, triomfs que enlloquen títols com «Alma de ballarina», «Secedid» una noche», «Hombres en blanco», «El enemigo público núm. 1», «El escándalo del día», «Encadenada», «Cuando el diablo asoma», «Mares de China» i darrerament «Rebelión a bordo» i «Entre esposa y secretaria».

Actualment es troba rodant la gran producció «San Francisco», primera en la qual apareix junt a la cèlebre Jeanette MacDonald.

Clark Gable amida sis peus i una polzada, però pesa 190 lliures, té el cabell obscuro i els ulls grisos.

A mesura que augmentava la seva fama, els seus gustos es feren més senzills. No se'l veu mai en reunions ni freqüenta el cercle social de la meca del cinema.

Sempre que té uns dies lliures els passa a la muntanya, bé sol o bé amb alguns amics. És bon jugador de bridge, però no l'entusiasma el joc. Fuma tabac econòmic, i estima els cavalls i els gossos. També juga molt bé al golf... l'encisen els automòbils... li passa moltes hores escoltant per ràdio transmissions especials de la policia.

Es casà i viu a Beverly Hills. Encara que és jove, la seva intenció és retirar-se dintre uns anys i viatjar...

JOVENTUT!

ACTITUDS

Rectitud i responsabilitat

ON VA EL MÓN?

La interrogació d'un jove català que no espera rebre resposta satisfactòria

Així com l'altre dia destacàvem que la disciplina lluny d'ésser una servitud és un alliberament, hem de subratllar també que la unitat orgànica no implica que haguem de constituir-nos en éssers automàtics. Al contrari. Vol dir que hem de saber donar vida i calor a la funció militar que realitzem. No n'hi ha prou a disparar amb seguretat i amb punteria; no n'hi ha prou a cometre veritables heroïcitats bèl·liques. Hem de saber el que significa, historicament, el nostre esforç; hem de saber quines són les causes de la lluita i quines poden ésser les seves conseqüències. Cap home jove no hauria de romandre al marge de la preocupació i de l'angoixa política, econòmica i social. A aquesta joventut li ha tocat viure una època de transició; una època en que dos mons enemics es devoren, que una civilització mor i l'altra civilització neix; que dues forces antagòniques, contradictòries, inconciliables, commouen amb la seva pugna l'estructura dels pobles. Els que vivim sota aquesta època, o seguirem la sort de l'ideal regressiu sòstingut per les mentalitats i les organitzacions feixistes, o haurèm de marxar al ritme actual ràpid i precipitat que ha de conduir-nos a la total emancipació.

L'hora present imposa, doncs, una acció decidida i enèrgica. Ningú no pot vacillar davant del compliment del deure. Restar inactiu és ésser un traïdor. Ara tenim una ocasió propícia per a demostrar a tothom que sabem fer-nos dignes dels nostres destins històrics. Ara és el moment de palesar al món sencer que nosaltres, els homes joves, sabem acudir al lloc on som cridats. Que acudim, amants, a la mobilització; que acudim al front de batalla; que acudim a complir el paper que tenim assignat en la transformació social i política del nostre poble. Hem de saber donar l'exemple. No podem repetir el cas d'Itàlia l'any 1922, ni el d'Alemanya l'any 1933. La manca d'empenta combativa, la manca d'unitat, la manca de disciplina, la manca d'un sentit històric, van fer possible en un lloc l'adveniment del feixisme mussolinista, i en l'altre l'adveniment del nazisme.

Hem d'estar a l'alçada de la nostra responsabilitat.

No ens deixem endur per l'optimisme

El nostre Partit creix. Però no hem de deixar-nos endur per un optimisme irreflexiu. Això faria que cadascú deixés de treballar, confiant en el treball dels altres.

Cal que el nostre esforç sigui intens i inalterable. Hem de procurar que a tots els pobles i poblets de Catalunya hi hagin formades les Joventuts d'Esquerra Republicana d'Estat Català. I cal que aquestes joventuts siguin orientades pels camins que iniciaren Francesc Macià i Lluís Companys.

Pensant en Catalunya, sabem perfectament quina és la revolució que necessita el nostre poble. Sabem que una fase essencial d'aquesta revolució consisteix a eliminar de la nostra terra aquells que no són dignes d'haver-hi nascut, aquells que, dient-se catalans, deshonoren el nom que porten.

Per damunt de totes les coses hem de pensar en Catalunya. I al servei de la Pàtria hem d'aportar tots els esforços per a guanyar la guerra. Aitrament, que per la seva desídia, les joventuts catalanes tenen el deure d'impulsar aquesta activitat; han d'estar a l'alçada de la responsabilitat que tenen d'actuar amb energia i tota una consigna democràtica i nacionalista, per a salvar Catalunya costi el que costi.

Centres d'Esquerra Republicana de tot Catalunya: formeu tot seguit les Joventuts i comuniquen la seva formació al Secretariat general de les J.E.R.E.C. Penseu que aquesta és la primera necessitat per Catalunya; penseu que el nostre poble ha sofert i ha lluitat molt per a obtenir allò que té, i que ha de lluitar encara per a millorar les seves posicions.

E. R. de C. és la força vital del nostre poble. Cal que les Joventuts siguin, amb ella, l'única força combativa, audaç i potent de Catalunya. Ha arribat l'hora, catalans: Per Catalunya, visca les J.E.R.E.C.!

BADIA

ARA !!!

Ha aparegut el número d'ARA, corresponent a aquesta setmana. Publica un interessantíssim sumari. Compréu-lo. És l'òrgan d'Esquerra!

La manca de temps no ens permet de traduir les notes que no vinguin redactades en català. Per aquest motiu no podem publicar cap nota que vingui en altre idioma que el català

Als onze mesos de guerra, quan els esperits sobrealçats semblen que reobren la normalitat, després d'haver vist deslligar pels seus ulls diversos participants en la cursa de fer més afiliats, tomben la mirada envers l'Esquerra Republicana de Catalunya, i veiem que no ha sofert l'inflamament de nosaltres vingués que fan del carnet sindical o polític la cuirassa per amagar les debilitats sofertes abans del 19 de juliol.

Mentre tothom malgastava energies en aquesta cursa, mentre es recorria Catalunya fent mitings cada dues hores, abillats els oradors amb ornaments bèl·liques per a espantar i admiració de la gent pacífica dels pobles que obrien desmesuradament els ulls esgarriats i atabalats d'aquell «film» que cada vegada oferia noves emocions, mentre uns empresen la tasca de la revolució com a cosa pròpia, fent cas omís del dispositiu pel Govern de la Generalitat, i els altres emplenaven les parets de consignes i aixecaven arxius ridículs i monuments de poc gust, mentre tot això i moltes altres coses perniciosos per a la guerra succeïen, E. R. de C. dedicava tots els seus esforços a la guerra, fent una tasca callada i profitosa, donant tot allò que podia donar, prestant en tot moment la més lleial col·laboració al Govern de la Generalitat, acceptant tots els sacrificis i treballant intensament i de bona voluntat perquè la unió antifeixista fos una realitat, encara que els interessos del partit haguessin de sortir-ne perjudicats.

Per això avui E. R. de C. és el partit de sempre. El del 14 d'abril implantant la República. El del 6 d'octubre. El que sabé resistir compacte i amb energia les investides del bienni negre i portà Catalunya a la victòria del 16 de febrer. És el partit que aglutina a aquelles minories selectes d'homes autènticament revolucionaris de tots els pobles de Catalunya.

I és que E. R. de C. no és un partit fill de les circumstàncies. Per a que fos un partit gran, veritable representació de la Catalunya esquerrana, no fou necessari esperar que uns militars traïdors s'aixequessin en armes contra el règim. Quants partits que ara amb molta irresponsabilitat parlen d'ésser la representació majoritària de Catalunya, si no hagués estat la sublevació feixista, sempre haurien estat un nucli petit, sucursal reduïda d'altres partits espanyols!

Són els mateixos de sempre. Amb un corrent de simpaties de la massa popular, que veu en el nostre partit la plasmació exacta dels seus ideals. Som la representació majoritària de la democràcia catalana. I és que els nostres principis s'ajusten a la realitat; del nostre magnífic poble, Catalunya.

No tenim influències ni directius

foranes, que siguin del caràcter que siguin, sempre han resultat de caire colonitzador, que nosaltres, homes lliures, no acceptem, i que, al tenir-ho en compte, lluitarem perquè siguin els enemics de Catalunya, perquè aquesta pugui gaudir de la seva autonomia i perquè als altres pobles d'Espanya els sigui reconeguda la seva llibertat.

Contra tots els centralismes del color que siguin! No és lleial apropiat-se de la influència del poder per a voler imposar a Catalunya sistemes que no es senten i que estan fora de la realitat social i política de la nostra terra.

Ja hi ha algú que pot donar-se per alludit.

Esquerra Republicana de Catalunya ha condemnat i combatut els «profiteus» de la revolució, els que han causat la ruïna al camp català, semblant tot aquest temps el terror a les nostres contrades, però també ha d'estar disposada a aixecar la seva veu, quan sigui l'hora, contra aquell que, abusant de la nostra responsabilitat, pel problema suprem, que és la guerra, vulgui imposar-se a Catalunya.

Potser que a hores d'ara, pel cap d'algun dia ha passat la idea que el que s'ha fet amb l'ordre públic pugui fer-se amb la resta de l'Estatut.

Hi ha qui, no podent aconseguir el lloc que aspira per mitjà de la voluntat popular, potser recorre a la influència de fora per a aconseguir la seva aspiració.

Cal estar alerta per a evitar que això ocorri i cal posar tot l'esforç perquè Catalunya torni a la plenitud autònoma, facilitant-li els mitjans que s'han emprat per tornar a la normalitat, exigint tot l'esforç per a la guerra, fins a aixafar definitivament el feixisme, que no cal oblidar-ho, encara és fort i per tant la victòria serà a costa de tots els sacrificis i de la participació del poble en general.

Cal lleialtat entre els partits i organitzacions antifeixistes, per a guanyar la guerra i per a estructurar el nou sistema polític i econòmic.

—F. M.

Parcialitat

Per disposició del Ministeri d'Instrucció Pública aparegué a la «Gaceta» s'ha constituït a Barcelona una Comissió «anterior» de l'Instrucció p.p. a obrers. Aquesta Comissió està formada pels representants del Ministeri d'Instrucció Pública, de la Conselleria de Cultura de la Generalitat i de la Conselleria regional de Cultura. I a més, per representants de la Federació Local de Sindicats de la U.G.T., de les J.S.U. i de les Joventuts Llibertàries. Es

a dir, hi hauran, com a representants d'organitzacions juvenils, dels socialistes i un anarquista. Per què han estat oblidats els catalanistes republicans? És que aquells tres ciutadans —molt respectables— presentaran la totalitat dels ideals de la joventut catalana? Creiem que Jesús Hernández, ministre d'I.

P., ha actuat amb manifesta parcialitat en designar els membres que hauran de constituir aquesta Comissió. I tenim l'esperança que, advertit de l'error, procurarà subsanar-lo amb un esperit més just i més equítime.

que amaga el cap sota l'ala, sinó que l'afronta amb la gesta magnífica del 6 d'octubre, gràcies a la qual era possible recobrar la República. I va, junt amb llurs consellers, a presidir, i des del presidí ens orienta i ens al·licona i l'endemà mateix d'aixecar-se-li la incomunicació —quanta dels horribles de solitud absoluta, entre quatre parets—, ens diu que no ha estat vençut i triomfa. És aquell que, retornat de l'ergastula, diu que tornarem a lluitar, a sofrir i a vencer. I quan el 9 de juliol arriba l'hora, no és dels que s'amaguen, sinó que des del lloc de més perill, afronta, decidit, les contingències de la lluita.

...

Del 19 de juliol fins avui el President ha hagut de viure-ha viscut una enorme tragèdia íntima. La seva prouja era d'encaminar, vers unes formes, en les quals fossin una dominant la justícia social i humana, l'hora febrera que vivim; que en aquesta tasca, d'un volum i una ingenuïtat extraordinàries, hi col·laborem tots aquells que senten, com a quelcom d'excels i gran, la llibertat; que hom es percatés de la grandesa del moment, treballant amb fe i voluntat.

Onze mesos i escassos, han transcorregut. Onze mesos desaprofitats, perquè els que eren més revolucionaris ens sumíem en la vergonya i en el fracàs. No hi han valgut les apel·lacions, els esforços continuats, la comminació constant. Els despatxos oficials es prometia una cosa, per fer al carrer, descaradament, el contrari. Era l'època de la inconsciència, dels vides, de les aus de presa que acompanyen els exercicis populars. I era, també —dolorós és confessar-ho— l'època en que la política centralista —d'un Santiago Alba qualsevol— de Largo Caballero, feia més difícil, encara, la solució dels nostres problemes.

S. E. ha parlat i, novament, com tantes i tantes vegades, ha sabut interpretar els sentiments de Catalunya. Entrem, doncs, en el segon període de la revolució, en el de les realitats constructives. Esborrant de la ment de tots, fets pretèrits, encaranent serenament amb la realitat dels problemes, tallant de soca-rel estupiditats i malignitats, amb una passió enorme per les llibertats populars, un grup d'homes —indubtablement el millor del nostre món polític— van enfrontar-se, sense defugir-los ni oposar-hi eufemismes, als problemes plantejats, sota l'ah, guiatge de Lluís Companys.

S. E., enmig del sofriment d'aquestes hores de convulsió i de prova que hem passat, amb els cabells més esblanquits, però amb l'ànima més deserta i vibrant que mai, haurà meditat profundament sobre la seriositat d'homes i grups. Haurà sofert decepcions, moltes decepcions. Haurà sentit l'amargor de veure's crític i el desig de parlar. Però, també ha pogut constatar que, en l'hora oportuna ha sabut fondre's, una vegada més, amb el poble.

S. E., haurà tingut errors. És que potser hom creu en l'homo infallible? Però desapareixen, en absolut, al costat de llurs encerts i de la fermesa de què tot hora ha fet alard. I ara, amb la mateixa fe de quan constituï l'Escola Republicana, s'apresta a dirigir l'obra constructiva d'una Revolució, que té com a símbol, la civilitat i la justícia. I estem segurs que en l'ànima de S. E., hi baten els sentiments d'aquell català inoblidable, amb el qual fundava l'Esquerra Republicana, que volia una Catalunya política i socialment justa. Ens referim —cal que us ho diguem?— a Francesc Macià.

Continuament es parla del respecte mutu, del Dret de Gents, de l'estimació al pròxim, de la convivència civil, de l'idealisme...

Però, quín sarcasme més punyent enclouen totes aquestes paraules! Quina fraseologia més bella i enemics més buda!

Quina amargor i quina pena no ha de sentir el cor de tota persona honrada, en pensar que vivim en ple segle XX —segle de la civilització refinada (refinament en tot, àdhuc en el crim), dels invents espectaculars i invertebrats, del Progrés, de la Llum, de les magnes idees— semblantment com si de cop i volta el món hagués fet un canvi patològic i ens trobéssim en el despotisme dels temps Medievals o encara pitjor!

La història —aquesta amenaçadora espasa de Damòcles que roman suspesa damunt de la humanitat— jutjarà pessimament —com no podrà per menys— el món, i sobretot, aquesta decrepita Europa viciada, envilita i amoral, en el decurs d'aquest segle trist. Ja des del començament l'homo —aquest animal racional que habita el planeta Terra, i que fou creat per a esdevenir l'ésser perfecte, la intel·ligència feta carn, la noblesa del cor, en fi, que havia de posseir totes les virtuts—, s'esperm el cervell, fa càlculs i càbales dins els laboratoris químics però, amb menys temps, mata la quantitat més elevada possible de consensaments seus, inventa i descobreix artefactes per destruir ciutats i monuments que altres civilitzacions no tan avançades com la nostra ens llegaren per a espai dels nostres ulls, per gaudi del nostre esperit i per a orgull i glòria del talent i la capacitat de l'homo.

Des del començament de segle, repetim, s'han succeït els crims més abominables, ja que ni el cervell més sàvid mai no podria imaginar ni concebir. Les guerres s'han multiplicat dia per dia —només n'esmentarem tres perquè són les de més creu: la russo-japonesa el 1905, la dita Gran del 1914-18 i la que avui pateix el dissortat poble hispànic. La guerra! Crims i més crims! Desolació, destrucció i devastació; misèria, fam, sang. Mort! Els quatre genets de l'Apocalipsi campen al llibre albir...

Es atemptats personals i col·lectius han augmentat també d'una manera esgarriosa; també s'han refinat. Crims i més crims! Com hom pot veure el Dret de gentes és a l'ordre del dia...

Es assassinats per venjances personals mai amb ara no s'havien prodigat tant —parlo com a habitant del planeta Terra, puix que la península Ibèrica és en aquest cas un simple àtom dins la immensitat i a barbarie impera arreu. Crims i més crims!

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

EL GRAN COMICI DE TORTOSA

E. R. de C. segueix essent la força representativa de la democràcia catalana

El míting de diumenge és una nova afirmació de fe nacionalista i esquerrista

Ha tingut lloc, a Tortosa, el primer Congrés d'E. R. de C. de les comarques tarragonines. L'important comici s'ha clausurat amb un míting d'afirmació dels nostres ideals, en el qual han participat les més destacades representacions del gran Partit de la democràcia catalana.

S'ha evidenciat, una vegada més, la vitalitat i la cohesió d'E. R. de C. Aquest Congrés no ha estat una cosa formalista. Al contrari: els congressistes, amb les seves intervencions i les seves propostes, han demostrat un afany de superació i una inquietud de treball. I han expressat el seu propòsit de mantenir més ferma i més alta que mai la bandera del Partit, procurant llevar-li tot el que suposés estrangerisme o confusionalisme. E. R. de C. té una personalitat i unes característiques pròpies, i el seu programa respon, com sempre, a la manera de sentir i de pensar de la immensa majoria del nostre poble. Per què, doncs, desvirtuar-lo? Aquesta pregunta s'han formulat els assembleístes de Tortosa; i els mateixos l'han contestada en el sentit que el Partit havia de seguir la trajectòria traçada i no podia donar el braç a torcer, puix que, altrament, cometria el pecat de desoir l'anhel majoritari de Catalunya i el de desdibuir la pròpia i destacada personalitat del Partit.

Han passat moltes coses d'ençà del 19 de juliol. Semblava timent — i algú ho havia afirmat — que E. R. de C. no tenia raó d'existir, perquè el seu programa era superat. Nosaltres no ho creguem mai. Estàvem convençuts que la missió d'E. R. de C. — partit autènticament democràtic — lluny d'haver-se esgotat s'iniciava tot just. I, en efecte, els fets posteriors han vingut a donar-nos la raó. Una sèrie de manifestacions de la nostra democràcia han evidenciat l'impuls i les possibilitats d'E. R. de C.

Els resultats del comici de Tortosa inviten a tots els optimismes. No sols perquè expressen els efectius que posseeix E. R. de C., sinó perquè revelen la vitalitat d'aquests efectius, els quals, a desgrat de tot, han considerat que aquest moment era d'autèntica democràcia, i no pas el que aconsellés assaigs revolucionaris de difícil adaptació al cos de Catalunya. Els assaigs revolucionaris — ens referim als assaigs poc madurats, als assaigs irreflexius — s'han estavellat davant de la realitat política, econòmica i social. En canvi, els procediments i les finalitats d'E. R. de C. no han sofert retrocés, sinó que han avançat en un sentit de millora, sentit que li ha donat l'experiència d'onze mesos d'inquietud i d'esforç.

Endavant, per Catalunya i per la Llibertat!
Visca E. R. de C.!

LA SESSIO DEL DIS-SABTE

Parla en nom de la Ponència Martí Rourret. Comença historiant-ne el seu procés i diu que no ha volgut fer cap cosa definitiva, sinó una cosa que serveixi de pauta a seguir per al dia que el Congrés General prengui un acord definitiu.

Exposa la seva opinió d'anar a l'estructuració de les Joventuts d'una manera similar a la donada pel Partit. Parla del nom que han de tenir les Joventuts i deixa que l'Assemblea es pronunciï en això igual que en l'afar de la bandera.

Finalment exposa el parer de crear una Joventut en cada centre del Partit.

Joan Benet (Baix Ebre) creu que les Joventuts han de portar simplement el nom del partit i no cap altre, i quant a la bandera, aquesta ha d'ésser la catalana sense estels.

Cerdà (Tarragonès) es pronuncia igual com Benet.

Genet (Tarragonès) també mostra la seva conformitat a allò exposat per Benet i Cerdà.

Sans (Baix Camp) diu que les Joventuts han de portar per nom el de Joventuts d'E. R. de C. i que la bandera ha d'ésser l'estel·la-

da, ambdues coses, diu, llegats gloriosos de Francesc Macià. (Part de l'Assemblea ha rebut amb llargs aplaudiments les paraules de Baix Camp.)

Lluís Mestres, del C. E. Central, diu que en el Ple del Partit es prengué l'acord que provisionalment les Joventuts portin el nom de Joventuts d'E. R. de C. «Estat Català», i que la bandera ha d'ésser la catalana, però sense símbols d'altres partits.

Joventuts de Móra, declara que està conforme amb allò exposat per Rourret i propugna que cada entitat pugui ésser lliure d'adoptar la bandera que cregui més convenient.

Baix Camp es reforma en allò dit.

Baix Ebre proposa que per a acabar la discussió es prengui l'acord que siguin les mateixes Joventuts les que determinin el nom i la bandera en un Congrés que celebrin elles per separat.

Baix Camp diu que de moment es deixi tal com està.

Cabanes, del Comitè Executiu de Tarragona Federació, en un fogós discurs, advoca pel nom de Joventuts d'Esquerra Estat Català.

Rourret, per la Ponència, proposa a l'Assemblea l'aprovació d'una redacció de l'artíclel amb unes petites modificacions i és aprovada.

Abans d'entrar a la discussió de l'apartat següent, Montes, en nom

de les Joventuts barcelonines, adreça uns mots de salutació als congressistes que els acullen amb forts aplaudiments.

Es passa tot seguit a la discussió de l'apartat que parla de

ORGANITZACIO DE LES SECCIONS FEMENINES

Parla per la Ponència la companya Perelló, la qual fa una minuciosa exposició de la importància que té per al Partit l'organització de les seccions femenines i la volada que han pres aquestes en les circumstàncies actuals de la guerra.

Llegeix la Ponència i és aprovada en tota la seva totalitat sense discussió.

Seguidament es passa a l'ordre del dia que parla de

CRITERI DE LA FEDERACIO DEL PROGRAMA D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

En aquest apartat han estat nomenades unes ponències sobre as-

pectes econòmics, «Relacions sindicals» i «El sentit nacional de Catalunya». Es ponent de les dues primeres Joan Sentís, i de la darrera A. Rovira i Virgili.

«ASPECTES ECONOMICIS» I «RELACIONS AMB LES CENTRALS SINDICALS»

Joan Sentís, ponent, fa una llarga i documentada relació d'allò que enten que ha d'ésser la política econòmica del Partit, la qual és aprovada.

En tractar-se de les relacions sindicals, pren la paraula Miquel Cunillera, el qual diu que ultra les dues sindicals U.G.T. i C.N.T., es consideri també com a sindical la Unió de Rabassaires.

Intervenen en la discussió alguns delegats i, finalment, és aprovada la ponència amb una lleugera modificació.

EL SENTIT NACIONAL DE CATALUNYA

Rovira i Virgili, com a ponent,

Els discursos vibrants i memorables de Cunillera, Nogués i Biset, Andreu i Rovira i Virgili

Malgrat l'hora tan avançada en que anaren a dormir els congressistes, bona estona abans de començar el míting, el qual estava anunciat per a les onze del matí de diumenge, el local del cinema Doré ja es veia extraordinàriament animat.

Aquest local és un dels més espaiosos de Tortosa. Per la sala col·loquen diverses banderes pertanyents a altres tantes comarques i a l'escenari un gran drap barret.

A la porta del local, seccions femenines reaptaren per a les neces-

sitats de la guerra. Varen curar de l'ordre les Joventuts.

Eren prop de les dotze quan els oradors feren llur entrada a l'escenari. El públic, que empenyava de gom a gom la sala, esclatà en una gran ovació.

Ocuparen la taula presidencial Antoni Rovira i Virgili, Martí Rourret, Josep Andreu, Miquel Cunillera, Farreres i Duran Joan Benet Pi-

nyana, Llorenç, el comissari de la Generalitat a Tarragona, Fort; el comissari d'Ordre Públic Joan Ro-

driguez, Francesc Cabanes, i Nogués i Biset, Presidí Lluís Mestres.

L'acte fou retransmès per Ràdio Associació de Catalunya. Previ uns mots de Lluís Mestres, començà l'acte, cedint la paraula a Antoni Rovira i Virgili.

“Sense Catalunya no es pot guanyar la guerra” (A. Rovira i Virgili)

El diputat del Parlament català és acollit amb forts aplaudiments. Començà adreçant una salutació als assistents i posà de relleu la tradició republicana de Tortosa. Posà de manifest que Tortosa, contràriament a allò que s'ha dit, és sent plenament catalana.

—Quan es pregunta als tortosins què són — digué — contesten: són tortosins. Doncs, bé, quan un tortosí, en dir-ho, ho diu en llengua catalana, vol dir que és català. (Aplaudiments.)

—El tortosí és el català endolït — afegí —. Hem vist sempre que la part modesta del nostre poble ha estat catalana, la part que ha tractat, sempre ha estat la classe alta, la gran burgesia. (Aplaudiments.)

Tot seguit l'orador passa a historiar els fets del Corpus de Sang i digué que els tortosins van sublevar-se i van treure del castell els soldats del rei d'Espanya.

—Ho feren, però, — afegí — solament les classes populars, puix que les altes traïren. Tortosa és una porta de Catalunya. Porta ben oberta, amics! I amb això hem d'estar amatents, perquè ens podrien venir sorpreses ben desagradables.

L'orador es refereix a la qüestió del centralisme barceloní i digué: —Quantes vegades, tortosins, veus de sirena, de caciús, us deien: tingueu compte amb el catalanisme, puix que vol dir supeditar-vos de Barcelona. I això és fals, amics. Era per l'interès llur que els caciús propagaven això. I com que Tortosa ja se n'ha adonat, jo no dubto que vosaltres sereu capdavaners en la lluita de Catalunya. I que ningú no senti recel per l'expansió del nostre nacionalisme. Allà on hi hagi el nom de Catalunya hi haurà sempre la llibertat. Catalunya és filla del treball. És amb el treball que s'ha fet gran. És per això que Catalunya és una de les primeres nacions on es produeixen moviments de caire social; recordeu, si no, l'airexament dels remences.

A continuació parla dels que han volgut incorporar Catalunya a moltes de les coses que han passat i posà de manifest que el mal no ve de Catalunya sinó dels homes dirigents de la política espanyola. Retreu com a exemple el sis d'octubre.

Parlant de la guerra digué que Catalunya hi té confiada una tasca ben delicada i alta.

—Hi va haver un moment, que València es va creure que sense Catalunya es podia guanyar la guerra. Aviat se n'ha adonat que això no és possible! Volem tenir el dret de demanar que les llibertats del nostre poble no siguin regatejades. Que no es maniobri contra Catalunya. Que sota cap concepte no es menystingui la nostra llengua ni la nostra ànima (Ovació). Per l'interès de Catalunya, per l'interès d'Espanya: màxima llibertat per a Catalunya!

El públic esclatà en una ovació que durà llarga estona.

“E. R. de C. emprèn una tasca de redreçament nacional”, diu Miquel Cunillera

Tot seguit fou cedida la paraula a Miquel Cunillera, el qual fou acollit amb aplaudiments.

—Jo voldria — començà dient — que aquells que deien que E. R. de C. era morta, haguessin estat aquests dies a Tortosa. Aquí haurien vist la magnífica vitalitat d'E. R. de C. El nostre Partit vibra amb més entusiasme, si hi cap, que mai! (Aplaudiments.)

L'orador s'estengué en considera-

Un aspecte de la sala del teatre Doré, de la populosa ciutat del Baix Ebre, durant el míting de clausura del I Congrés d'Esquerra Republicana de Catalunya a les Comarques Tarragonines. A dalt, els oradors: Rovira i Virgili, Cunillera, Noguera Biset, Andreu i Mestres Capdevila, que presidi (Puig-Farran)

LES CONCLUSIONS

A continuació publiquem l'extracte de les conclusions més importants aprovades en el Congrés.

ESTRUCTURACIO DE LA FEDERACIO

En cada localitat del territori de la circumscripció de Tarragona es crearà, si ja no està creada, una entitat exclusivament d'Esquerra Republicana de Catalunya.

L'agrupació de totes les entitats radicades en una comarca constituirà la Comarca corresponent.

L'agrupació de les comarques del territori de la circumscripció de Tarragona constituirà la Federació d'E. R. de C. de les Comarques Tarragonines.

Cada any es reunirà el Congrés de la Federació alternativament allà on cregui convenient el Comitè Executiu de la Federació.

El Comitè Executiu de la Federació es reunirà mensualment alternativament a cada una de les capitalitats de Comarques.

ORGANITZACIO DE LES SECCIONS FEMENINES

A les comarques s'hi crearà una Secretaria femenina.

Les seccions femenines es posaran a disposició dels Comitès directius respectius per tal de col·laborar en plans de propaganda i organització. Així mateix formaran part de tots aquells organismes creats de cara a les activitats femenines en la guerra i la rera-guarda.

CRITERI DE LA FEDERACIO SOBRE LA REVISIO DEL PROBLEMA D'E. R. de C.

a) Política econòmica

Nacionalització de tots els serveis de caràcter públic que s'estenguin més enllà d'un municipi, així com d'aquelles empreses que per llur naturalesa constitueixen un monopoli de fet o que per llur importància hagin d'ésser controlades directament per l'Estat com, per exemple, els ferrocarrils, banca, mines, salts d'aigua, ports, etcètera.

Unificació tributària.

— Impost progressiu sobre la renda, capitals improductius i herències. Limitació de les herències al segon grau de parentiu.

— Creació de nous centres d'ensenyament tècnic i escoles de treball per a possibilitar l'exploitació racional de la riquesa del país.

— Absolut i total control del comerç exterior, així com dels crèdits comercials i financers a l'estranger.

b) Relacions amb les centrals sindicals

Pel sol fet que E. R. de C. és un partit liberal i democràtic ha de propugnar per la llibertat de treball i de sindicació. El Sindicat, però, ha d'ésser l'organisme que ha de salvaguardar els interessos morals i materials de l'obrer, però mai un instrument de lluita entre els obrers, per la qual cosa E. R. de C. ha d'aconseguir l'emancipació de les sindicals de tota tutela de partits polítics i la fusió de totes elles en una organització sindical única.

EL MUNICIPI

El Congrés declara:

1) Que mentre no es legisli al·trament i no sigui possible una consulta electoral, acata els decrets del 9 i 12 d'octubre, i reclama de les autoritats competents el seu exacte compliment.

2) Que siguin eliminats del govern dels Municipis tots aquells elements que hagin pres part en els fets del maig darrer i no facin una declaració de condemna dels referits fets.

3) Que als consellers dels Ajuntaments se'ls exigeixi el mínim de residència que la Llei Municipal catalana demana.

Hijendes locals

Racionalització dels tributs.

Supressió dels impostos d'entrada de consums de matèries que no siguin de luxe.

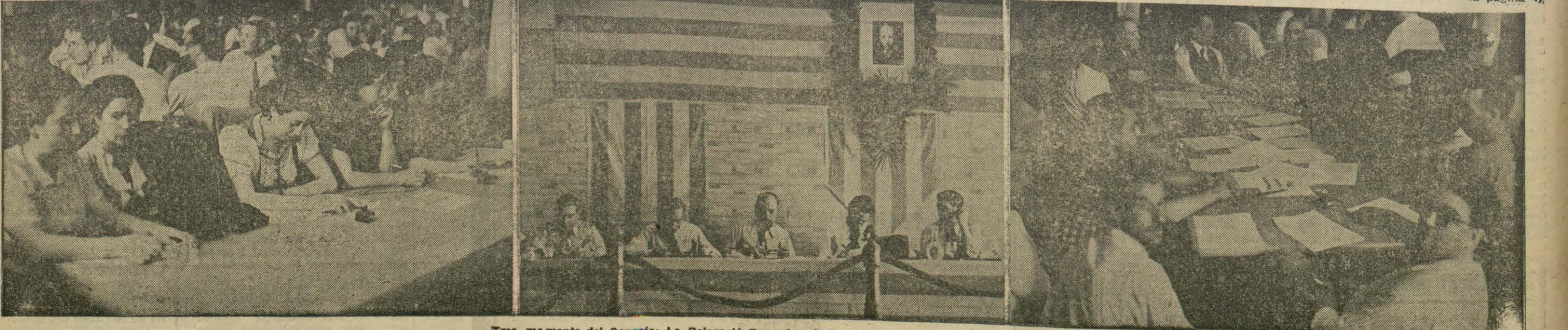
Municipalització

Municipalització de totes aquelles empreses que prestin serveis de caràcter públic, segons les necessitats de cada poble.

Ampliació de l'autonomia dels Municipis, sempre que sigui compatible amb els interessos de la nació.

LA RERAGUARDA I LA GUERRA

Fins i tant no s'hagi vençut el feixisme, tota la nostra activitat, tot el nostre esforç ha d'ésser dedicat exclusivament a guanyar la guerra.

Tres moments del Congrés: La Delegació Femenina, la Presidència i la Delegació de Tortosa

(Fotos. Puig - Farran)